

Proč to museli být pastýři?

(Why it had to be shepherds)

kázáno v Tucsonu dne 21. prosince 1964

Jsem snad značně rozvláčný kazatel. Protože jsem neskolený, nepřipadám mnohým lidem ani jako kazatel. Ani netvrdím, že jsem kazatelem, nýbrž spíše něčím takovým jako „rezervní pneumatikou“. Cítím však, že mám poselství od Boha, které se pokouším světu představit svým způsobem – tím jediným způsobem, jak je mohu přinášet. Kdybych se nedržel tohoto poselství, byl bych vůči Bohu zrádcem a vůči vám pokrytcem. Říkali někdo něco jinak, než jak tomu věří, je to pokrytectví. Vždycky musíme říkat od srdce pravdu, abychom byli v očích lidí čestnými muži a ženami, dokonce i když s námi nesouhlasí. Proto říkáme to, co jsme v našem srdci poznali jako pravdivé.

V minulém, resp. předminulém roce jsem měl rovněž tu přednost zde v Ramada Inn přinést vánoční poselství. Bylo to buďto zde nebo ve Phoenixu, kde jsem mluvil na téma: „*Proč ten malý Betlém?*“ Myslím, že v minulém roce jsem pojednával na téma: „*Nebo viděli jsme hvězdu jeho na východu slunce a vypravili jsme se, abychom se klaněli jemu.*“

Víte, že když čtete Bibli, mnohdy se ptáme: „Proč?“ Budete-li mít dnes večer se mnou trochu trpělivosti a budete se se mnou modlit, potom se pokusím, tak jsem si to myslel, vám přinést své vánoční poselství. Jen Bůh ví, kde budeme v příštím roce o vánocích, jestliže budou příští vánoce ještě existovat. Možná, zeje toto poslední vánoční svátek, který společně travíme, než spolu zasedneme u jiného stolu. Nebude to jako tady, nýbrž až na konci své cesty budeme v království Otce jíst a pít a mít s Ním znovu Večeři. Proto se budeme dnes večer chovat tak, jako by to bylo poslední vánoční poselství, při němž společně sedíme a v nejhlubší upřímnosti ho posloucháme.

Dnes večer bych chtěl mluvit na neobyčejné téma, vždyť mnohdy nalazeme Boha právě v neobyčejných věcech. ON koná věci neobvyklým způsobem – ne obyčejným, nýbrž neobyčejným způsobem, v neobvyklých místech. ON je neobyčejný. Jak Pán dá, rád bych mluvil na téma: „*Proč to museli být pastýři?*“

Dříve, než se přiblížíme Slovu, rád bych řekl, že věřím, že je to Bůh. „Na počátku bylo Slovo, a to Slovo bylo u Boha, a to Slovo byl Bůh ... A to Slovo tělo učiněno jest, a přebývalo mezi námi.“

Již minulý nebo předminulý týden ve Phoenixu jsem to řekl: Je dokázáno, že se nyní věci této země a lidí pohybují budovou. Televize to dokazuje.

Je to jiná dimenze, kterou našich pět smyslů nemohou vnímat. Televize přece nic nevytváří, nýbrž jen přenáší. Nemůžete ani svým prstem pohnout, ani svýma očima mrknout, aniž by to provždy nebylo zachyceno. To je prokázáno. Kdybychom zde měli plátno, mohli bychom dokonce muže, který je v Austrálii, promítnout zde na stěnu, a nejen to: ten muž by mohl dokonce mluvit, pohybovat svým prstem nebo mrkat. I barvu jeho oděvu bychom mohli vidět, ať by se nacházel v Africe, Austrálii nebo někde jinde na světě. Éterové vlny krouží. Neumím si to vysvětlit, ale vím, že to existuje. Nevěřím, že by to někdo mohl tak správně vysvětlit. Avšak televize to může přijímat a nějakými aparaturami tak věrohodně reprodukovat, že to může být na stěně zobrazeno.

Bylo to tu již za dnů Adama. Televize již existovala, když se Eliáš nacházel na hoře Karmel. Byla zde, když mladý kněz Martin Luther hodil hostii na zem a řekl: „Je to jen oplatka. Spravedlivý bude živ z víry!“ Bylo to zde již tehdy, avšak teprve nyní to objevili. Právě tak i Bůh, andělé, nadpřirozené bytosti, přítomni zde u nás, kteří jsou našemu přirozenému zraku neviditelní. Avšak jednoho dne bude toto něco právě tak skutečné a samozřejmé, jako je nyní televize.

Z tohoto důvodu věřím Slovu. Ježíš řekl, že každému, který k této Bibli přidá nebo z ní ubere jediné slovo, bude odňat díl z Knihy života.

Skleňme tedy v uctivé bázni své hlavy dříve, než z ní budeme čísi. Každý, kdo je fyzicky k tomu schopen, by mohl Bibli otevřít, avšak jen Bůh může zjevit obsah.

Skláníme nyní svou hlavu v prach, z něhož jsme byli vzati a k němu/, se jednoho dne vrátíme. Chtěl bych se zeptat, zda v tomto vážném okamžiku, v němž se blížíme vánocům, je někdo zde, kdo se cítí nehodným a chce být zahrnut do modlitby. Zdvihli byste se skloněnou hlavou svou rukou k Bohu a řekli: „Rozpomeň se na mě; Pane, v tomto vánočním svátku.“? Bůh vás žehnej.

Nejsvětější a milostivý nebeský Otče, všemohoucí Bože, který jsi byl od počátku, dříve než existovala nějaká hvězda, atom, molekula. Ty jsi stvořil všechny věci skrze Ježíše Krista, Tvého Syna a všechno nám v Ně i n

daroval. Děkujeme Ti za tuto příležitost, Pane, kterou jsi nám dal, že smíme dnes večer být shromážděni, abychom byli napomenuti a Duchem svatým poučeni. Duch svatý bere Tvá Slova a zjevuje nám je, neboť Ježíš přece řekl: ^Ai ale přijde ten Duch pravdy, připomene vám všechno, co jsem vám říkal a bude vám zvěstovat budoucí věci.“ Ó Bože, neexistuje ani jeden v našem středu nebo kdekoliv na zemi, kdo by byl hoden a mohl se pokusit vyklá-

dat Tvé Slovo, neboť stojí psáno, že Boží Slovo nedovoluje vlastní výklad. Proto se modlíme, Pane, aby Duch svatý nám, jednomu každému z nás, dal dnes večer podíl, který potřebujeme, abychom utišili hlad po užším chození s Tebou. Jsme neschopní, nečistí, nehodní. Kéž nám dítě, které se narodilo v Betlémě, -které vedlo ten nejdokonalejší život, které bylo jediným dokonalým člověkem na zemi a sám sebe obětoval jako smíření za nás, aby nás nečisté hříšníky očistil a navrátil nás do obecenství s Otcem – daruje, aby to dnes večer Duch svatý při nás způsobil kázáním Slova.

Pane, můj Bože, i když máme nejlepší medicínu, jaká kdy byla, nejlepší lékaře a nejlepší nemocnice, přesto existuje v zemi mnoho nemocných. I když máme mohutné vědecké vymoženosti, máme dnes více nemocí, než kdy svět znal, protože je tu více hříchu a nevíry, než kdy svět znal. Pomoz nám dnes večer, Ty velký Lékaři, a uzdrav nemocné, kteří jsou v našem středu.

Dej nám Ducha, toho pravého Ducha, který se o vánocích ohlásil. Nechť jsou dány stranou všechny pohanské zvyky, kult vánočního stromku, vymyšlené historky o vánočním muži, velikonoční zajíčci a ty moderní věci, z nichž obchodní svět vytlouká kapitál, ó Bože. Dej, abychom vnikli do Krista, do Slova. Dej to, neboť o to prosíme v Jeho jménu a k Jeho cti. Amen.

Otevřte si se mnou v Písmu svatém evangelium Lukáše 2. Slyšíte mě dobře? Není nějaký vedlejší tón v mikrofonech? Slyšíte mě dobře i tam vzadu? Jestliže ano, zvedněte ruku. Děkuji. Evangelium Lukáše, 2. kapitola:

I stalo se v těch dnech, vyšlo poručení od císaře Augusta, aby byl popsán všechen svět.

(To popsání nejprve stalo se, když vladařem Syrským byl Cyrenius.) I šli všichni, aby zapsáni byli, jeden každý do svého města. Vstoupil pak i Józef od Galilee z města Nazaretu do Judstva, do města Davidova, kteréž slově Betlém, (protože byl z domu a z čeledi Davidovy.) Aby zapsán byl

s Marií, zasnoubenou sobě manželkou, těhotnou. I stalo se, když tam byli, naplnili se dnové Marie, aby porodila. I porodila Syna svého prvorozeného, a plénkami ho obvinula, a položila jej v jeslech, neb neměli jinde místa v hospodě.

A pastýři byli v krajině té, ponocující a stráž držíce nad svým stádem. A aj, anděl Páně postavil se podle nich, a sláva Páně osvitila je. I báli se bázní velikou.

Tedy řekl jim anděl: Nebojtež se: nebo aj, zvěstuji vám radost velikou, kteráž bude všemu lidu. Nebo narodil se vám dnes Spasitel, jenž jest Kristus Pán, v městě Davidově. A toto vám bude za znamení: Naleznete nemluvnátko plénkami obvinuté, a ležící v jeslech. A hned s andělem zjevilo se množství rytířstva nebeského, chválících Boha a řkoucích: Sláva na výsostech Bohu, a na zemi pokoj, lidem dobré vůle.

I stalo se, jakž odešli od nich andělé do nebe, že ti pastýř, řekli vespolek: Pojdme až do Betléma a vizme tu věc, kteráž se stala, o níž Pán oznámil nám. I přišli, chvátajíce, a našli Marii a Jozefa, a nemluvnátko ležící v jeslech. A viděvše, rozhlašovali to, což jim pověděno bylo o tom dítěti. I divili se všichni, kteříž slyšeli o tom, což bylo mluveno od pastýřů k nim. Ale Maria zachovávala všechna slova tato, skládající je v srdci svém. I navrátili se pastýři, velebíce a chválíce Boha ze všeho, což slyšeli a viděli, tak jakž bylo pověděno jim.

Nechť Pán připojí ke čtení Svého Slova Svá požehnání.

Proč tato úžasná událost byla oznámena pastýřům? To nás udivuje. Poznámel jsem si několik míst z Písma i jiných, které bych chtěl probrat, abych vám podle svého nejlepšího vědomí vysvětlil, proč. Možná, že Pán vás potom od těchto otázek podle Své milosti oprostí. Většina z nás se již asi někdy ptala, proč tato největší událost všech dob byla oznámena právě pastýřům. Proč to bylo zjeveno pastýřům a ne teologům oné doby, kteří přece byli vzděláni k tomu, aby to slyšeli? Proč to přešlo kolem bohatých a přišlo to k chudým? Proč to pominulo učené, moudré, a přišlo to k pokorným a nevědomým? Existuje zde několik otázek a několik „proč?“

Rád bych vás upozornil ještě na něco jiného, -a to na ten důvod, proč se Dítě narodilo v Betlémě. Slovo *Betlehem* znamená přece v hebrejštině „Dům chleba“. Betlém byl „Boží dům chleba“ Před několika lety jsme přece dokázali na základě Písma, že by se byl nemohl narodit na žádném jiném místě. Betlém byl Raabou a jejím mužem opevněn. Raab byla

nevěstka, kterou vyvedl izraelský generál poté, co zabrali Jericho. Ve víře přijala ve svém stavu poselství Boží a byla zachráněna. Jozue potom rozdělil zemi, kde by měl každý bydlet.

Existuje ještě náramná lekce, kterou, jak doufám, budu moci přinést jednoho dne v Tucsonu. Týká se hebrejských matek rodů, když přiváděly své děti na svět. Jméno, které svým dětem dávaly, zatím co ležely v porodních bolestech, určovalo, kde se jejich kmen později v Zaslíbené zemi usadí. Je to něco úžasného, jak přesně celé Slovo Boží souhlasí. Jestliže se to neshoduje, netkví to ve Slově Božím, nýbrž v tom, že vaše myšlenky se Slovem nesouhlasí. Celé Slovo souhlasí.

ON byl Chléb života. O tom jsem učil v minulém resp. v předminulém týdnu ve Phoenixu. Jako Chléb života se nemohl nikde jinde narodit, než v „Božím domě chleba“. Tím je toto „Proč?“ zodpovězeno. Ježíš se narodil v Betlémě. V Betlémě byla synagoga a tam byli vážení náboženští vůdci. David, mladý pastýř a pozdější král, se narodil v Betlémě. Jeho děd Obéd

se rovněž narodil v Betlémě. Tedy pocházel podle svých předků rovněž z Betléma.

Ježíš, Syn Davidův, se narodil v Betlémě, ve stínu velké katedrály. Tito lidé byli školení a po všechna ta léta očekávali na Mesiáše, neboť o příchodu Mesiáše bylo prorokováno již po čtyři tisíce let.

Jestliže byl Mesiáš narozen přímo ve stínu katedrály, proč tedy andělé museli toto první poselství přinést venku na horách skupině nevědomých, neskolených pastýřů? Pastýři byli pověřeni, nikoliv ti moudří a vzdělaní, ale pastýři. To je podivné, že ano? Vždy musí někde existovat nějaké „Proč?“. Jestliže existuje nějaké „Proč?“, musí tu být i nějaká odpověď. Žádný člověk nezná odpověď, jen Bůh sám. ON zná odpověď.

Pomyslete si, Mesiáš byl již narozen v městě, ve stáji, blízko velké katedrály, kde byli velekněz, ostatní kněží, teologové a moudří, školení a všichni ti, kteří očekávali na Mesiáše. Tam byl On, přímo v jejich středu. Proč se to dověděli ti nevědomí, neučení, nekultivovaní, nejchudší v pohoří Judska? Podle zdání byli to přece ti nejméně způsobilí pro takový úkol, aby toto poselství oznámili a aby byli vysláni přinášet toto poselství.

Chcete znát moje mínění? Možná, že není tak důležité, ale přesto bych vám je rád řekl: Myslím, že se tak stalo na základě moudrosti Boží, neboť On věděl, že by poselství tímto způsobem nepřijali. Neodpovídalo vkusu

toho, co učili. Bylo to jinak. Nebylo to podle toho, co je učili věřit, jaký On bude. Odporovalo to jejich teologickému porozumění. Jejich celé školení, celé jejich vědění bylo dáno stranou, bylo nicotné. Věřím, že se to stalo na základě moudrosti Boží, která věděla, že by takovéto poselství nepřijali.

Mesiáš tu byl a musel existovat někdo, kdo to poznal. ON znal takové, kteří se do takové věci nezamotali. Mohl Své poselství oznámit spíše této neskolené skupině než takové, která se tak utvrdila ve své vlastní cestě, takže se ničím nenechala zviklat, dokonce ani Slovem Božím.

Křesťanští přátelé, nyní bych vám chtěl ve vší upřímnosti a lásce položit otázku. Kdyby On dnes večer učinil totéž a v této generaci nám poslal **zaslíbené Slovo pro tuto generaci**, pak se táži sám sebe, zda by naši teologové, učitelé a moudří poselství rovněž neodmítli jako tehdy oni. Lidé se nemění a Boží Slovo teprve ne. ON je ten neměnný Bůh, On se nemění.

Andělé sestoupili dolů a přinesli své poselství mužům docela nízkého stavu, přesto, že tu byli lidé, kteří – pozemsky posuzováno – byli podstatně lépe způsobilí, než tito chudí, nevzdělaní pastýři. Pastýř byl nejneučenější ze všech; nepotřeboval znát nic jiného, než to o svých ovčích. Nepotřeboval žádnou matematiku. Nepotřeboval vědět, jak se štěpí atom.

Nemusel být žádným učencem. Musel se vyznat jen ve svých ovcích, nic víc. A takové lidi zvolil Bůh, ta velká Moudrost, Zdroj a Původ vši moudrosti, takže pominul všechny ty vysoce vzdělané učence, kteří byli vyškoleni k tomu, aby to věděli. Zde je jedno jasné: že byli vyučeni v převráceném oboru. Minulo to všechny ty významné osobnosti země. Byli tam důležití lidé, věhlasní učitelé, velekněz Kaifáš a jiní, všichni ti učenci Izraele, denominace, nadutí teologové; ale Bůh je pominul všechny. To je moudrost Boží.

Popatřte, z nejvyššího nebe byla tato čest udělena těm nejpokornějším a nejnevzdělanějším na zemi. Nejvyšší nebes sestoupil, aby se ohlásil těm nejnepatrnějším na zemi. Přešel všechny ostatní a zjevil se obyčejným pastýřům. Přišel a přinesl těmto obyčejným pastýřům největší poselství všech časů. Existovalo mnoho velkých noslů. Pomyslíme-li jen na dobu Noého-vu, proroků, těch velkých kněží, atd. V minulosti existovali velcí učenci, králové, panovníci a monarchové. Nyní však On přišel s tou největší ze všech zvěstí. Jak zněla ta zvěst? „Mesiáš je zde!“ Aby to mohl oznámit, přešel všechny vzdělané a oznámil to pokorným pastýřům.

Pomyslete jen: všichni ti duchovní, všichni církevníci, všichni učitelé, celé teologické vzdělání, všechny peníze, které byly vydány, všechny církve, všichni učitelé, všechny denominace – to všechno bylo vynecháno! Kolik vynaložili na školení svých misionářů, aby získali nové členy! Co všechno neučinili v domnění, že tím uctí Boha! A přesto jim klíčové poselství bylo odepřeno. Zvláštní! Proč?

Nejen to, i to místo se jevilo pro takovou událost nevhodné. Byli to přece pastýři, kteří přijali poselství. Pohleďte nyní, *kde* bylo poselství dáno: na tom nejnepravděpodobnějším místě, na němž by je nikdo nebyl očekával. Táži se dnes večer, zda bychom my právě poselství Pána Ježíše očekávali na tak nepravděpodobném místě, ve skupině, kterou velký, vysoce civilizovaný svět a církev dneška považují za kacíře. Táži se, zda bychom Jej právě tam nenalezli – na tomto místě, které se zdá nejméně vhodné, kde jsou nejne kvalifikovanější řečníci. Pastýři neměli ani tušení o řečnickém umění; volali jen své ovce. Možná, že je to ten důvod, proč jim bylo přineseno.

Avšak existovalo Slovo zaslíbení. Pomněte, mohlo by se to opět tak stát.

Minulo to všechny ty urozené. Bylo to odepřeno váženým a **těm, kteří nebyli nic, to bylo zjeveno.** Všichni ti vážení, kteří byli dekorováni akademickými vyznamenáními – ať v teologii nebo psychologii – jakož i ty velké

katedrály a podobně, byli přehlédnuti a těm, kteří nebyli nic, to bylo zjeveno. Je to moudrost, nekonečná moudrost všemohoucího Boha, že právě je pověřila tím největším poselstvím, jaké kdy existovalo: „Mesiáš je nyní na zemi!“ Jaká to moudrost! Mohla být jedině od Boha, který má veškerou moudrost. Každá jiná moudrost a vzdělání bylo nyní mocnou moudrostí Boží. zmařeno a přehlédnuto. Opakuji to, neboť bych chtěl, aby to hluboko vniklo. Všechno bylo zničeno, neboť to nemělo žádnou cenu. **Bylo to ponecháno stranou, aby moudrost Boží měla přednost, aby z těch, kteří nejsou nic, něco udělala.**

Mohli bychom se zde zastavit a mluvit o Janovi. Mohli bychom přestat a mluvit o Eliášovi. Nikdo neví, odkud Eliáš přišel. Všechno, co je známo, je, že prostě vystoupil. Ti staří proroci byli nikdo. Bůh je ale vzal a přehlédl morální zásady církve a její učení, aby ukázal, že On je Bůh. **ON bere to, co není nic, aby s tím něco udělal.** Ukazuje Svoji moudrost a Svoje božství tím, že bere takové, kteří nejsou nic. Když stvořil prvního

člověka, vzal hroudu země a z ní ho zformoval. Nebylo to nic než hlína, avšak utvořil z toho člověka. I nyní bere Bůh ty, kteří nejsou nic, aby s tím něco učinil. Dokud si myslíme, že něco jsme, nemůžeme být v ruce Boží vůbec k ničemu použiti. Musíme se vzdát všeho, co jsme kdy věděli nebo se naučili, jako ten velký Pavel. Řekl, že musel zapomenout všechno, čemu se kdy naučil, aby poznal Krista.

Jejich veškeré školení a poučení se jim stalo osudovým, neboť nakonec Ho popřeli. Právě školení, které obdrželi kvůli Němu, aby Mu uvěřili, vedlo k tomu, že se stali Jeho nejhoršími nepřáteli a ukřižovali Jej.

Víte, že se dějiny vždy opakují? To je dokázaná skutečnost. Mohlo by se to stát znovu přímo vedle nás. „Ó“, řeknete, „kdybych byl tehdy žil!“ Chcete-li vědět, jak byste byli jednali tehdy, pak sledujte svůj dnešní postoj. Tak budete moci poznat, jak byste byli tehdy jednali, neboť na tom se to ukáže.

Byli vyškoleni k tomu, aby věřili Jeho Slovu. Když bylo potom Jeho Slovo potvrzeno přímo před jejich očima, zavrhlí to skutečněné Slovo. Když Bůh to, co oznámil, uskutečnil, obrátili se a obvinili tohoto Muže, že má zlého ducha. Tím uvalili na sebe prokletí. Jen pomyslete, co se stalo! Představte si, co je k tomu přimělo. Jejich školení zabránilo tomu, aby poznali tělem učiněné Slovo ve svém čase – vzdělání, které dostali ve svých školách od nejlepších učitelů.

Řeknete: „To by se nám dnes nepříhodilo.“ Jejich učitelé zdaleka předčili ty naše, a oni selhali! Tehdy neexistovaly stovky rozličných organizací jako

dnes. Měli asi tři. Sledujeme-li tyto tři, pak to žádná z nich nepoznala. Toto jen ukazuje, že všechno, co člověk koná, je před Bohem bláznovstvím. Nepoznali to. Dnes by učinili totéž.

Jejich předsevzetí je dobré, vždycky je dobré. Člověk svůj postoj a své cesty příliš nemění. Mluvím o lidech světa. Náboženští lidé děkují Bohu vždycky za to, co On učinil, poukazují vždycky na to, co bude činit, a nepoznávají, co koná v současnosti. Takový je člověk; je tak uzpůsoben, vždycky byl takový. Vy, čtenáři Bible, víte, že to souhlasí se Slovem. Vždycky chvátli Boha za to, co učinil, a říkají, „co bude činit, a ignorují, co právě koná. Je to prostě podstatný rys člověka.

Důvod, proč to učitelé činili, tkví podle mého názoru v tom, že Slovo vykládali, neboť všichni přece věřili v příchod Mesiáše. Celý Izrael tomu věřil a činí to ještě dodnes. Důvod, proč Jej nepoznali, byl, že Jeho poselství

nesouhlasilo s jejich duchovní představou, s jejich výkladem Slova. Mesiáš se zjevil docela jinak, než to o Něm říkal jejich výklad. Proto Jej nepoznali, neboť to neodpovídalo jejich výkladu. Jak jsem to již řekl, tak to opět říkám: „Bůh nepotřebuje nikoho, kdo vykládá Jeho Slovo. ON je Svým vlastním vykladačem.“

Nyní bych vám chtěl dokázat, zeje to pravda. Prorok Izaiáš řekl sedm set patnáct let před tím, než se to stalo: „Panna bude těhotná a porodí syna.“ Bezpochyby každý, kdo měl dceru v přiměřeném věku, věřil, zeje to tato panna, neboť to přece Izaiáš řekl. Avšak, hleďte, stalo se to teprve za sedm set let. Bůh nepotřeboval nikoho, kdo by Jeho Slovo vykládal, kdy a jak to bude činit. ON řekl, že to učiní, a ON to učinil.

U Izaiáše 28 a Joele 2 dal Bůh zaslíbení, že v posledních dvou tisíci letech vylije Svého Ducha na všeliké tělo. ON řekl: „...a budou prorokovati synové i dcery vaše, starci sny mívati budou, mládenci vaši vidění vídati budou.“ a co ještě On víc činit bude. Izaiáš řekl: ^A však jako by neznámou řečí a cizím jazykem mluvil lidu tomuto. Kdyžto jim řekl: Totoť jest odpočinutí, způsobte odpočinutí ustálému, toť jest, pravím, odpočinutí. Ale nechtěli slyšet.“ Potřásli hlavami a pominuli to. ON řekl: ^Nebo všichni stolové plní jsou vývratků a lejn, tak že žádného místa čistého není.“ Není to obraz Jeruzaléma a církve v čase, kdy Mesiáš přišel? Dnes je to totéž. Opakuje se to.

Jestliže Bůh řekl, že učiní něco určitého, pak to učinil. Úplně jedno, co o tom někdo smýšlí nebo řekne – jestliže Bůh něco oznámí, pak je povinen toto Slovo sám vyložit. Uskutečnění Slova je Jeho vlastní výklad. Pohleďte,

poselství Jeho Mesiáše bylo potvrzeno. Zaslíbil, co bude Mesiáš konat, až přijde. Když přišel, splnilo se to.

Když ti mudrci z východu, kteří se přece nacházeli v Babylóně, pohleděli na jihozápad, spatřili majestátní hvězdu. Věděli jste, že historie nepodává žádnou zprávu o tom, žq by nějaká jiná observatoř, kde se přece čas počítal na základě hvězd a kde významní mužové studovali hvězdy, tuto hvězdu viděla? Proč ne? Protože to nebylo určeno pro ně. Oni po tom nevyhlíželi. Ale ti mudrci věděli, že měla vyjít hvězda z Jákoba. Proto ji vyhlíželi. Objevila se v době, kdy se Ježíš narodil v Betlémě.

Vím, že v našich křesťanských tradicích a rovněž v našich církvích ty věci byly popleteny. Ještě dnes přicházejí „mudrci“ a klaní se děťátku. Něco takového v Písmu neexistuje.

Po dva roky putovali rovinami, přebrodili Tigrid, až se tam konečně

dostali. Přišli, aby se klaněli novorozenému dítěti, jak jim to asi dva roky před tím bylo oznámeno. Proč dal Herodes všechny děti do věku dvou let usmrtit? Aby mu neunikl Mesiáš. Bůh své Slovo potvrdil.

Tito moudří muži následovali hvězdu a přišli do Jeruzaléma, náboženského hlavního města světa. Jakmile prošli městskou branou, zmizela nadpřirozená hvězda, která je vedla. Tito vznešení, bohatí muži, se svými ozdobenými velbloudy putovali ulicemi a tázali se: „Kde je ten novorozený král Židů? Viděli jsme totiž Jeho hvězdu na východě.“ Po dvou letech v tomto velkém náboženském hlavním městě o tom stále ještě nic nevěděli a oni žádnou odpověď neobdrželi, neboť to poselství měli pouze pastýři. V hlavním sídle všech denominací neměli žádnou odpověď.

Velerada byla znepokojena. Svolali znalce Písma, aby to vyzkoumali. Přečetli, co řekl prorok Micheáš: „Ty, Betléme Efrata, jakžkoli jsi nejmenší mezi tisíci Judskými, z tebe mi vyjde ten, kterýž má býti Panovníkem v Izraeli...“ Ale přesto, že to v Písmu četli a před jejich očima to bylo naplněno, přesto to nepřijali. Přesto, že to Písmo řeklo! Pochybuji, že by to dnes učinili, kdyby se pro tento den naplnila zaslíbená místa Písma. Možná, že vám už nikdy nebudu kázat, avšak rád bych, abyste toto pochopili. Přesto by tomu neuvěřili!

Mocná moudrost Otcova činí z moudrosti člověka bláznovství, aby ho pokořila. Ona dokonce dokáže, že se člověk stydí sám za sebe. Avšak on není natolik velký, aby připustil, že je převrácený. Setrvává na svém, úplně jedno, jak velice Otec dokazuje, že Jeho Slovo je pravdivé a že Svě zaslíbení splňuje. Člověk má zato, že jeho moudrost převyšuje tu Boží a jestliže se něco neděje, co by odpovídalo jeho moudrosti, pak to tedy tak není.

Jako pravda se to v každém období potvrdilo a stále to tak ještě trvá. Vidíte nyní, jak ta celá věc souhlasí?

Jaká to inspirace pro pastýře! Andělé sestoupili, aby s pastýři mluvili! Andělé Boží přišli a mluvili ke skupině pastýřů.

Táži se, zda jste kdy měli tu výsadu, mluvit s nějakým ovčákem nebo s ním společně nějakou chvíli být. Vlastně to neříkám rád kvůli poznámce, kterou hned učiním. Avšak pastýř je tak velice spojen s ovci, že se nakonec dokonce jako ovce směje, jako ovce mluví a jako ovce je cítit, protože je neustále s ovci pohromadě. On zná jen své ovce, jinak nic.

Pastýři, tito pokorní, nevzdělaní muži, přijali potvrzené slovo pravdy. Jaká to čest! Jak se pastýř hodí k tomu, aby se dozvěděl poselství o novorozené ovci. Nemohlo by být přineseno nikomu jinému, než pastýři.

10

Proto se také On narodil ve stáji a ne v nějakém domě. Ovce nepřicházejí na svět v domě nebo v nějakém růžově dekorovaném nemocničním pokoji. Rodí se ve chlívě nebo na poli.

To je také důvod, proč byl na Golgotu *veden*. Žádná ovce nejde cestu na porážku sama od sebe. Věděli jste to? Na jatkách mají k tomu kozu, která jde před ovci. Krátce před místem porážky odskočí stranou a nechává jít ovce dále. Ovce musí být vedena. Nemůže vést sama sebe. Proto také musel Pastýř přijít ke Svým ovci. Nalezli tedy Boha-Dítě právě tam, kde podle slov posla mělo být. Našli to, oč v poselství posla šlo, v jeslích, jak to ohlásil anděl.

Slyšel jsem říkat lidem: „Anděl ke mně mluvil. Pravil to a to.“ Jak nesmyslné, když jsem mnohdy slyšel lidi říkat, že k nim mluvil anděl a řekl to a to, a bylo to naprosto v protikladu se Slovem! Jak by to mohl učinit anděl? To není možné. Jestliže tvrdíte, že vám Bůh řekl, že se něco určitého stane, a nestane se to, potom to nebyl Bůh, jenž k vám mluvil. Zapamatujte si to. To souhlasí. Bůh nelže! Nenajdete Ho v žádné lži.

Jaká to musela být pro ně radost, když to Děťátko našli! Našli je právě tak, jak to řekl anděl, který jim přinesl poselství, a také na tom místě, které jim anděl jmenoval. Co to pro ně muselo být!

Proč v jeslích? Dovedete si představit, jak dobře se tito pastýři cítili ve chlívě. Co by tam byl asi dělal teolog? Byl by si nastrčil na nos kolíček na prádlo a řekl by: „Odveďte mě odtud pryč!“ Takové prostředí nebylo pro něho a cítil by se uboze.

Avšak pohleďte, pastýři se tam cítili jako doma. Bůh ví, kam má Své poselství poslat. To je pravda. Tak se tedy pastýři cítili ve své stáji se svým Beránkem dobře. Poselství, jež slyšeli, bylo skutečností. Jak nádherné! Nacházeli se v přítomnosti Mesiáše, potvrzeného slova svého poselství. Když se pastýři dozvěděli, že Mesiáš je na zemi a přišli do Jeho přítomnosti, do prostředí, které jim bylo dobře známé, zjistili, že poselství je pravda a že tam bylo potvrzeno. Co asi tito muži museli pocítit, když poznali, že pro ně Bůh učinil tuto úžasnou věc! Pro učené by takové prostředí bylo nepříjemné a velmi rychle by byli opět šli. Proč přišel posel k obyčejným pastýřům? Mnohý z nich neuměl patrně ani své vlastní jméno napsat. Vy víte, koho Ježíš zvolil za pastýře, když byl ještě zde na zemi, aby pásł Jeho ovce. Zeptal se ho: „Miluješ Mě více, než tito, Petře?“

„Ano, Pane, Ty víš, že Tě miluji.“

11

„Pas ovce Mé.“ Bible říká, že Petr byl nevzdělaný a neskolený muž. ON stále ještě vyvoluje pastýře.

Členové církve, kněží a vysoce vzdělaná společnost oné doby by se byli necítili dobře ve chlévě. Nejsem si docela jist, zda mnozí z vás, obzvláště z vás městských lidí, si dovedou představit, jak to ve chlévě tam v Judei páchlo, jak to tam vypadalo, jaká zvířata se ve chlévě chovala a co s tím jinak souviselo. Tak mnohý vzdělanec dneška by si připadal, že to pro něho není vhodné, a vůbec by ani neprošel dveřmi. Avšak zalíbilo se Bohu v Jeho nekonečné moudrosti zjevit to těm, kteří by to přijali. Učení a moudří oné doby by to určitě byli nepřijali. Shledali by to jako pokořující dostat se na takové místo.

To první, co by s nimi byli udělali, až by se vrátili do svého sboru a svědčili, v jakém to shromáždění byli a uvěřili skupině neskolených pastýřů, kteří podávali zprávu o takovém fenoménu, by bylo, že by je z jejich církve vyloučili. Byli by vyobcováni ze společnosti Betléma, kdyby je byli přistihli při tom, že takovým neskoleným pastýřům vůbec naslouchali. Jistě by je byli pokořili, kdyby s tak prostými lidmi byli měli styk a přijali a uvěřili takovým bludům, že Bůh Své poselství přinesl neskoleným pastýřům přesto, že přece pro to již měli všechno připraveno. Byli by své členství ztratili, byli by své papíry museli vrátit a ve společnosti, ve skupinách oněch dnů by již nebyli uznáváni, protože se zabývali něčím takovým a ne těmi výše stojícími.

Kněz by byl řekl: „Jak se můžeš odvážit přijít do mé svatyně s takovým bludem, s takovým bláznovstvím? Dokonce ani nevědomý muž z buše by

to nepřijal a neuvěřil takovému poselství, že sestoupil nějaký anděl a mluvil k nim!“

Co by se ale bylo stalo, kdyby ten dotyčný řekl: „Viděl jsem jeho poselství potvrzené.“

Odpověděl by mu: „Předám ti ihned tvé doklady. Opusť naši společnost!“ Časy se mění, ale lidé nikoliv. Mohlo by se to dnes opět stát; a pak by je znovu vyhostili z jejich kostelů – církví.

Pastýři se cítili na tomto místě, u Beránka Božího, úplně jako doma. Tak se daří každému dobrému pastýři. Jestliže pastýř, který se o své ovce dobře stará, jasně pozná Slovo Boží a vidí naplněná Jeho zaslíbení, potom se ten pastýř cítí správně doma. Nic nedám na to, co říkají druzí -Bůh to zaslíbil a Bůh to splnil.

Řeknou: „Dny zázraků jsou pryč. Něco takového jako křest Duchem

12

již neexistuje. Křest Duchem svatým již neexistuje, to bylo pro apoštoly.“

Avšak nechtě jednou o tom kázat pravého pastýře Slova v síle vzkříšení, že Ježíš Kristus je tentýž včera, dnes i na věky. Petr řekl o Letnicích: „Vámť zajisté zaslíbení to svědčí a synům vašim, i všech-něm, kteříž daleko jsou, kterýchžkoli povolal by Pán Bůh náš.“ Kdekoliv On volá, potvrzuje se to stejné zaslíbení a totéž požehnání. Jestliže pravý pastýř, který je Slovem sytí, to vidí naplněné, nenechá si to již žádným teologem světa vzít, neboť ví, že to Bůh řekl a že se to děje. To stačí. Je to vždy Slovo Boží. Jeho Slovo se stalo tělem a přebývalo mezi nimi, a oni to nepoznali.

Pro tento den zaslíbil On totéž. Táži se, zda to poznáváme. Pyšní a moudří by něco takového nikdy nepřijali. Věřili, že Mesiáš, kdyby byl opravdu na zemi, by přece určitě musel přijít k jejich denominaci. Musela by to být jejich skupina, která by to přijala, jinak by to nesouhlasilo. Nyní dobře přemýšlejte. Jestliže se to nestane v jejich skupině! Napadlo vás, že Bůh nezvolil nikdy někoho z jejich skupiny? Vzal ty, kteří nebyli spojeni s žádnou z nich. Neboť jedna skupina by řekla: „Hleďte, co jsme učinili!“ Dnes by to bylo to stejné. Bůh však volí ty, kteří nejsou nic. Proto také vzal pastýře. Pastýři se cítili s Beránkem Božím ve svém středu úplně doma. Jeho Slovo se mezi nimi stalo Tělem. Pyšní a moudří to nepřijali. Minuli to.

Totéž můžeme říci o dnešku a o každém časovém období. Tak to bylo ve dnech Martina Luthera. Tak to bylo ve dnech Johna Wesleye a rovněž ve dnech letničních. Avšak Bůh se nezastaví kvůli nějaké lidské organizaci. Pokračoval, aby Svým Duchem působil a potvrzoval Své Slovo. Muselo by

se to stát v jejich koncilu a v souhlase s ním, jinak to nepřijmou. Všechny církve jsou tak svéhlavé, že si usmyslí to neb ono a chtějí všechny „kos“ Inía církve sjednotit. \fyhlížejí-li dnes po nějakém poslu, potom po takovém, který shromáždí všechny protestanty, katolíky, pravoslavné atd. a utvoří velkou církev.

Bratři, mčl jsem tu výsadu mluvit ke stovkám různých konfesí.

Všude existují dobří lidé. Avšak pomyslete na to: Prorokuji, že každá organizace to bude muset přijmout, jinak nebude moci nadále zůstat organizací. Budete donuceni. Četli jste vTucsonských novinách z dnešního dne, že v Missouri byli k ordinaci protestanského duchovního přizváni katoličtí kněží? A kdo s tím souhlasil? Presbyteriáni, babtisté, luteráni, Assemblics of God.

13

Je to dnes v Tucsonských novinách.

Ó, je to šokující! Nejsou to ti lidé v tom, ale ti duchovní, řídící hlavy, kteří to zavádějí. Je to ten systém, který vás do toho vtahuje, ať chcete nebo ne. Nebudete moci déle zůstat organizací, aniž byste unikli hněvu, který přijde na zem. Všimněte si, zda to souhlasí nebo ne. Já tu možná už nebudu, až se to stane; vraťte se potom k těmto zvukovým páskám. Jestliže se to nestane, budu falešným svědkem. V opačném případě jsem řekl pravdu.

Byli by to označili jako „dílo zlého ducha proti jejich pozitivnímu myšlení“. Dnes slyšíme tolik o pozitivním myšlení: Je třeba se jen myšlenkově něčím zabývat a pozitivně o tom smýšlet. To může činit i ďábel! Existuje jen jedno, co všechno ovládá, to je Slovo Boží. Jsou-li vaše myšlenky v protikladu se Slovem, pak na ně zapomeňte. Myslete v souladu se Slovem.

Mínili: „Mesiáš by přece nebyl na takovém místě, v takové špíně“.

Dovedete si představit, že by jemný, vážený velekněz nebo duchovní, skvělý teolog, přišel do stáje plného hnoje, a přijal poselství chudého, pokorného pastýře bez vzdělání, který řekne: „Mohu ti to dokázat: Toto je Dítě! To je ten posel!“ ?

Víte, co by tito lidé řekli? „Ten muž je upřímný. Mínil to čestně. Ale je na-prosto převrácený.“

Viděl jsem lidi, kteří vedou tak dobrý život, že je to až k neuvěření. Nelze jim nic vytknout, a přesto řeknou: „On je přes veškerou upřímnost převrácený. Neví prostě, o čem mluví. Bůh by přece něco takového neučil!“

Zde měli důkaz! Poté, co to bylo dokázáno, řekli: „Jděte přece k chlévu a pohleďte, zda tam to Dítě neleží.“

Byli by jim odpověděli: „Byl jsi od zlého ducha očarován. Proto tak mluvíš/ Bylo to však podle Slova Božího. Byli příliš slepí, aby to poznali. Jejich teologie je oslepila. Jaká to tragedie!

„Na takovém místě? V takové špíně? Ve chlévě?“ Měli přece tak krásné místo, kam by byl mohl přijít. Všechno bylo pro Jeho příchod připraveno. A pak že by byl nesestoupil tam a nesdělil-poselství jejich učitelům, ale nějaké skupině nevzdělaných pastýřů! Jeho vlastní Syn že by měl být narozen ve chlévě? V obyčejném chlévě? V jeslích? To nemůže být! Neuvěřili tomu, protože to bylo příliš pokorné. Je to tak jednoduché, proto to moudří vždy přehlédnou.

14

Je to tak jednoduché, že jim to je trapné. Hledají Boha v dáli, On však je zde. Vyhlíží po něčem vzdáleném, ačkoliv to je uprostřed mezi nimi: Kristus, který vstal z mrtvých, tentýž jest včera, dnes i na věky.

Všechny jejich ohromné věci byly ponechány nepovšimnuté. Byla to skutečně pravda, že Mesiáš přišel. Dnes to víme. Dnes tomu věříme. Dnes to přijímáme.

Avšak jestliže Bůh pro tyto vánoce dal nějaké zaslíbení, jestliže pro tento den něco zaslíbil a dokazuje, že to tak je, a my se přesto odvracíme od toho, protože to neodpovídá našemu denominačnímu vkusu, potom náležíme do té stejné kategorie. Proto se dnes nacházíme na této vánoční slavnosti i v takovém zmatku.

Ježíš Kristus není mrtvý, žije. Je dnes zde! Bible praví, že je tentýž, včera, dnes a na věky. V Janu 14,12 řekl: „Kdo věří ve Mne...” – ne kdo dělá, jako by věřil, nebo říká, že věří, nýbrž: „Kdož věří ve mne, skutky, kteréž já činím, i on činiti bude; a větší nad ty činiti bude; nebo já jdu k Otci svému.” Viděl jsem Jej ve svém životě konat více těch skutků, než jak je tehdy činil a o nichž je v Bibli podávána zpráva. Odchází to pryč nad hlavami moudrých dneška a je to zjevováno nemluvňatům, která to chtějí přijmout, jak to Ježíš vyjádřil ve Své modlitbě. Je to pravda, On více vykonal, než tehdy. V těch 33 letech své služby jsem Jej viděl konat více stejných věcí, než jsem o Ném četl v Bibli.

Avšak úplně jedno, co On tehdy konal, myslíte, že Mu velerada věřila? Řekli: „Jsi očarován.” Jejich chyba spočívala v tom, že očekávali, že bude konat to, co vyjadřovala jejich ustanovení, namísto aby báдали, co předpovědělo Slovo o Mesiáši pro jejich čas. Stejně chyby se dopouštíme i my dnes,

protože neprobádáváme Písmo. Ježíš jim řekl: „Zkoumejte Písmo, neboť vy se domníváte v něm věčný život míti, a ono také je, které podává svědectví o Mně. Praví vám, kdo Já jsem.“

Bůh předvídal, že tak budou jednat. *Proto* to musel oznámit pastýřům. Věděl, že tamti to nepřijmou. Vidíte nyní, proč to museli být pastýři, proč to museli být ovčáci? Protože to teologové nepřijali. Proč to museli být ještě pastýři? Mohlo se to stát v protikladu k Jeho Slovu? Ne. Byli to ovčáci, znali ovce. ON se přece narodil jako ovce, jako beránek. ON byl Beránek. Oni byli ti jediní, kteří by Ho přijali. Jen pastýř by přijal beránka. Věděli, jak se s ním jedná. Totéž je dnes, když přijímáme poselství Beránka.

Je to přemáhající. Ti nejpokornější, nejnevzdělanější muži se klaněli

15

Immanuelovi ve stáji. Ve stejné době byli lidé, kteří vyučovali svoji teologii. Z celé země se shromažďovaly zástupy, aby přinášely oběť Jehovovi, o nichž On řekl, že jsou zápachem v Jeho chřípích. Zde však byli pokorní pastýři ve chlévě a klaněli se Immanuelovi – samému Bohu, jenž se stal Tělem a ležel ve chlévě. Zatímco my neseme hlavu se svým velkým věděním vysoko, jako bychom něco věděli! Bůh to pomíjí. ON koná, co zaslíbil. To činí vždy. Pomyslete na prosté pastýře, kteří se klaněli Immanuelovi ve stáji. Je to přemáhající! Jistě!

Když se Mu poklonili a poznali, že poselství, které jim bylo kázáno, se potvrdilo, tu chválili Boha za toto neuvěřitelné poselství anděla. Porovnejte to s dneškem. Zastavte se trochu a přemýšlejte. Lidé vzývali Boha a chválili Ho za to, co viděli a slyšeli, co poznali jako pravdu – za poselství, které se zdálo pro intelektuální myšlení neuvěřitelným. Bylo v protikladu vůči veškerému duchovnímu smýšlení a přesto to byla pravda. Byla to pravda. Uvěřili jí. Jak bláhová může být moudrost lidí! Dosvědčili, že slyšeli chór andělů. Dovedete si představit, jak nějaký pastýř, který nedovedl napsat ani své jméno a který byl cítit jako celá ohrada ovcí, jde ulicí a volá: „Sláva na výsostech Bohu! Víme, že On je na zemi.“?

Kněží řekli: „Tento muž ztratil rozum. Podívejte se do členské knihy, zda náleží k naší církvi. Blamuje nás svými pohoršlivými učenými. Odstraňte ho. Nechceme mít u lidí špatnou pověst.“

U lidí můžete být v posměchu a z hlediska Božího oslavení. Rozhodněte se a myslíte na to: dnešní náboženský vkus nesouhlasí se Slovem Božím. Ono nemá stovky různých směrů vkusu. Existuje jeden vkus, jedno Slovo, jeden Bůh – více ne.

Podávali zprávu, že slyšeli první vánoční píseň od andělů a že obdrželi poselství od anděla. Ze se jim zjevil anděl a přinesl jim poselství. Že tam potom šli a zjistili, že poselství je pravdivé. Kromě toho že jim andělé zazpívali první vánoční píseň.

Dovedete si to představit? Říkali: „Tento ubohý muž.“ Něco takové-ho se u nich ještě nikdy nestalo, proto to pro ně bylo neznámé učení. Nemohli to v Písmu nalézt, protože nebyli určeni k tomu, aby to poznali. Pro ty moudré to bylo neuvěřitelné, neboť ještě nikdy neměli takový zážitek. Bylo to neuvěřitelné a přesto pravda! Je to pravda. Pomyslete jen: ti první obrácení Kristovi byli pastýři! První shromáždění bylo z pastýřů ovcí, nikoliv z duchovních, nýbrž z ovčáků. Proč právě pastýři?

16

Všimněte si, oni chválili a oslavovali Boha za to, co viděli a slyšeli. Byli to první lidé, kteří slyšeli zpívat andělský sbor. Nikdy před tím nezpívali andělé před lidmi. Představte si ty chóry, jak tu stály a nacvičovaly své hlasy pro narození Mesiáše. Avšak přešlo to kolem nich všech. Andělé sestoupili a zpívali u obyčejných pastýřů, kteří nenosili oděv nějakého duchovního, nýbrž oděv pastýře. Hled'te, kdo přijal první poselství. Je to nepochopitelné.

Ono nebylo ani v katedrálách zvěstováno, nýbrž venku ve volné přírodě. Tam se zjevil anděl Páně. Ne v nějaké církvi, ale ve volné přírodě. V církvi by ani nebyl vítán. Domnívali se, že On to je a věřili, že to mají, ale Bůh dokázal, že to nesouhlasilo. „ON je mocen Abrahamovi vzbudit z kamení děti.* Ano.

Poprvé zpívali andělé při slavnosti v nebi. Můžete si to u Joba 38, 7 přečíst. Vidím, že si někteří z vás dělají poznámky. Bylo to, když Bůh podle Svého plánu začínal se stvořením země. Job byl vážený, chytrý muž, mající všelikou moudrost. Pravit: „Když jsem vycházel k bráně... jakž mne spatřovali mládenci, skrývali se, starci pak povstávali a stáli. Knížata choulili se v řečech, anobř ruku kladli na ústa svá... Nebo ucho slyše, blahoslavilo mne...“ Nemohl pochopit, proč se mu všechno to zlé přihodilo.

Tu promluvil Bůh k němu: „Vstaň! Přepaž nyní jako muž bedra svá! Neboť On sestoupil, aby s ním mluvil. Byl v bouři a tázal se Joba: „Kdes byl, když jsem zakládal zemi?... Když prozpěvovaly spolu hvězdy jitřní, a plesali všickni synové Boží? Kde jsi byl tehdy, Jobe?“ Tu byl docela malý, když bylo řečeno: „Kde jsi byl?“

Hleďte, poprvé zpívali andělé při jedné slavnosti v nebi. Když však zpívali poprvé na zemi, bylo to při narození Boha, Immanuele před pastýři. První lidé, kteří slyšeli zpívat anděly, byli prostí pastýři.

Představíme-li si, že by Bůh měl naslouchat, když naše ženy s pomalovanými obličejí a krátkými vlasy, které nosí šortky, potom vstanou, zahalí se do vlajícího oděvu a zpívají! ON měl anděly, kteří k Jeho stavbě země zpívali již dávno před tím, než stvořil člověka. Vedete-li život a nosíte-li oděv, které jsou ohavností před Bohem, jak můžete potom mít zato, že je to od Boha? Říkáte: JNaležím k tomu.“

„Kde jsi byl když jsem pokládal základní pilíře země? Řekni Mi, na čem byly upevněny? Kde je ta osa, kolem které se točí? Kde jsi tehdy byl?“ Myslíte si, že Bůh se musí vyptávat na moudrost nás. Naše moudrost

17

je před Ním jen bláznovstvím. ON činí to, co oznámil.

Popatřte, Bůh se připravuje, aby učinil jiné stvoření. Stvořil pomíjející zemi, pozemský život. Andělé zpívali v nebi. Potom však zde stvořil nový život, věčný život, v člověku a Svým poddaným nechal od andělů něco předzpívat – na zemi, ne v nebi. Nebe má věčný život. Když pomíjivé stvoření vešlo v bytí, zpívali v nebi. Potom sestoupilo nepomíjivé stvoření dolů, a oni zpívali na zemi lidem, poprvé pastýřům. To je přemáhající, že ano?

ON započal nové stvoření. Co to bylo? Stvoření Sebe sama. Bůh se stal tělem a přebýval mezi námi. Bible mluví o „počátku stvoření Božího“. Bůh byl stvořen v lidské postavě; přebýval v Ježíši Kristu, Svém Synu. Stvořil si Stánek úmluvy z masa a kostí, bydlil v tomto stánku – Bůh, Immanuel: „Bůh s námi“. Postavil si dům, aby v něm bydlel, aby tak těm Svým mohl nechat vyzařovat Své Slovo. Vidíte-li Krista, víte, kdo je Bůh.

Při narození nějakého krále se stále zpívá. Kdo z vás to ví? Ovšem. Myslíte, že před narozením tohoto Krále by byla nějaká žena vběhla do katedrály a řekla: „Připravte rychle postel a zavolejte lékaře, neboť přivedu na svět Immanuele?“ Jestliže tato chudá žena z Nazaretu, z toho nejméně významného města, menšího než Tucson nebo každé jiné město, by byla běžela k váženému veleknězi a řekla by: „Přivedu na svět Immanuele“, pak by ji byli uvrhli do vězení. Jistě. Jistě by to byli udělali. Velekněz by nebyl připustil, aby nějaký takový „blud“ byl vnášen mezi lid. Ani dnes by to nepřipustil. Avšak přesně to se stalo.

Někdo musel zpívat, neboť On byl přece Král. Nikdo by byl pro Něho nezpíval. Lidé by to nebyli učinili, neboť Mu přece nevěřili. To byl ten důvod. Měli byste to také pochopit: Z téhož důvodu se i dnes lidé stydí chválit

Boha. Stydí se za Krista. V těch velkých katedrálách nepřijímají křest Duchem svatým. Oni se tak svázali svojí duchovní cestou, takže to nepřijímají. Bůh si najde někoho, skrze něhož je chválen. „ON je schopen Abrahamovi z těchto kamenů vzbudit děti“, abych ještě jednou citoval Jana.

Pohled'te, Jeho poddaní Mu musí zpívat. Tehdy to byli andělé. Zpívali pastýřům, kteří měli přijmout Jeho poselství. Kdo to měl slyšet nejdříve? Přirozeně, že ti Jeho. Ti první, kteří měli slyšet píseň Krále, byli ti Jeho. Kdo byli ti Jeho? Je to přemáhající, že bratře? Nebyli to ti duchovní; nebyli to teologové; nebyli to ti lidé v denominacích. Ne, byli

18

to pastýři. Proč? Protože se narodila ovce. To je ten důvod. Slyšeli to ti Jeho, o nichž Bůh věděl, že budou věřit. Bůh posílá Své poselství těm, kteří je věří. On je Moudrost. Ví, kam má poslat Své poselství, kdo mu uvěří. Nejvyšší nebes je poslal těm nejnižším lidem na zemi.

Ježíš řekl v Mat. 5: „Blahoslavení chudí duchem, nebo jejich jest království nebeské.“ To jsem si zde poznamenal jako místo z Písma. Třeba šije napíšíte: Matouš 5.

U Lukáše 1,52, když přišlo pomazání Ducha svatého na Marii, pravila: „...a povýšil ponížených.“ Marie, matka Ježíšova, řekla: „ON povýšil ponížených.“

Rovněž v evangeliu Lukáše stojí následující: „Prostý lid Mu rád naslouchal.“ Ne ta elita, teologové, doktoři zákona a teologie, ale ti prostí, obyčejní lidé Ho rádi poslouchali.

V celém svatém Písmu bylo poselství o vykoupení stále přinášeno pastýři a skrze ovce.

Musím končit, neboť je načase. Vynechám mnoho míst z Písma, abych vám mohl přiblížit tu podstatnou myšlenku.

V celém Písmu svatém bylo vykoupení symbolizováno pastýři a ovce mi. To je pravda. S tím všichni souhlasíme. Proč? Byly to stínové obrazy a podobenství. Kdybych nebyl nikdy viděl svoji ruku a díval bych se na stín své ruky a zjistil, že mám pět prstů, pak bych věděl, že ji tento stín představuje. Negativ zrcadlí pozitiv. Proto poselství o vykoupení od počátku souviselo s ovce. ON se zjevoval skrze pastýře a ovce. Byly to všechno stínové obrazy a symboly.

Podívejme se na počátek. Když Adam a Eva stáli v přítomnosti Boží, aby vyslechli Jeho poselství k nim, byli oděni v ovčí kůži. Při prvním poselství, které bylo kdy k slyšení, byli Adam i Eva zahaleni do kůže mrtvé

ovce, kterou Bůh zabil. Nejprve se pokusili udělat vlastní náboženství s fíkovými listy. Nešlo to. Od počátku bylo k usmíření ustanoveno obětování ovce.

Ukončíme to a ukážeme vám pak, proč to museli být pastýři a proč On musel být ovci.

Proroci Starého zákona chodívali v ovčích kožich. To víme. Tím vyjadřovali svoji víru v Jeho Slovo, v němž byl ohlašován příchod dokonalého Beránka. Proto to proroci dělali.

Slovo Boží nepřichází k nějakému teologovi, neboť právě oni je uvádějí do zmatku. Tak je to. Řekne-li se: „Tento muž je teolog.“, pak to znamená,

19

že právě to jej odvádí od Slova víc než co jiného, co znám. Slovo Boží Páně, neměnitelného Boha, se nikdy nemění. Všude v Bibli přišlo Slovo Boží k prorokům. Ne k teologům nebo doktorům, nýbrž k prorokům. Vždy a pokaždé byli odmítnuti a zavrhnuti.

Proroci bývali obvykle rovněž pastýři. Odívali se do ovčích kůží a nosili kůže ovčí, které hlídali. Když přišlo první poselství k odsouzené generaci, byli lidé oděni do ovčích kozí. Jak jsem již řekl, proroci se odívali do ovčích kozí, aby dosvědčili, že věřili v jednoho dokonalého Beránka, který přijde a bude přinesen jako oběť. Slovo Boží přišlo k těm, kteří byli oblečeni do ovčích kozí. Proroci byli obvykle pastýři. Abraham byl pastýř, Izák byl pastýř, Jákob byl pastýř. Mojžíš byl pastýř a rovněž David. Všichni Bohem pověřeni byli obvykle pastýři.

Nyní zjistíme* proč se to stalo pastýřům. Věděli, jak bezmocné jsou ovce bez pastýře, který je vede. Ovce je úplně bezmocná, sama nenajde cestu. Z tohoto důvodu přirovnává Bůh své věřící děti k ovčím. Musejí být vedeny. Dejte však pozor, co vás vede! Neberte žádnou kozu, ta vás povede na jatka. Bůh nám nikdy neposlal kozu – dal Svého Syna, Ducha svatého, aby nás řídil. ON je náš Vůdce; ne nějaký lidmi dosazený pastýř, nýbrž Bohem poslaný pastýř, který obstarává ovčím ovčí potravu.

Vemte vepře a řekněte mu: „Učiním z tebe beránka.“ Umyjte jej potom, namalujte mu paznehty a dejte mu tutéž potravu jako ovčím -zvláštní druh potravy. Potom ho přiveďte na pole s vojteskou, kde se pasou ovce. Jakmile vepř najde někde bahnitou díru, pohrne se rovnou k tomu bahnu, jak rychle jen může. Proč? Protože má stále ještě povahu vepře.

Z téhož důvodu se dnes obveselují členové církví věcmi světa: protože jejich bytost nebyla proměněna. Jedí všeliký druh náboženského, teologického

ho vývaru, ale Slovo nemohou snášet, přesto že přicházejí a naslouchají mu.

Víte, že největší pokrytec světa je vrána. Podle Bible nechal Noé dva ptáky vylétnout z archy. Havran vyletěl a již se nevrátil, neboť je to žrout odpadků a mršin. Posadil se na zdechlinu a naplnil si břicho mršinou. Když však byla vypuštěna holubice, nemohla-snést ten zápach. Vrátila se k domu otce Noé a zaklepala na dveře, až ji Noé vpustil dovnitř.

Vrána může po celý den žrát na zdechlém koni a potom letět na pole a žrát s holubem obilné zrno. Holub však nemůže odletět a žrát zdechlého koně a potom opět obilí. Zabílo by ho to. Holub nemá žluč, nemohl by to

20

strávit.

Jestliže jsou holubu nebo ovci Boží, nějakému čistému zvířeti nabízeny věci světa, pak vědí, že jejich Mistr pravil: „Miluje-liť kdo svět, neníť lásky Otce v něm.“ Dáte-li mu něco, co je v protikladu vůči Slovu Božímu, nebude to moci snést. Dábel ale bere Slovo a i svět a označuje všechno jako od Boha. Olej a vodu nemůžete smíchat; nesmísí se.

Každý z těchto pastýřů věděl, že ovce je bez ovčáka bezpomocná. Oni byli pastýři a věděli, že musí být vedena.

Jak smutné to je, vidíme-li, jakým vývarem mají být dnes ovce krmeny! Ovce by to nejedla. I v minulosti jim něco takového předkládali. Když potom přišlo Slovo, byly na to špatné tak zvyklé, že Slovo nepoznaly. Totéž se děje dnes, když Bůh uskutečňuje a potvrzuje to, co oznámil. Jsou tak na ten odvar navyklé, že se s nimi o tom nedá vůbec mluvit. Ony prostě neposlouchají. Bible praví: „Pes se navrací k vývrátku svému a svině do kaliště svého.“

Poslouchají Slovo, ale navracejí se pak opět do stejné staré tůně a řeknou: „Ach, to je fanatismus. Nevěřte přece něčemu takovému.“

Ovce Boží jednají dnes jako tehdy: musejí důvěřovat pokrmu Slova. Jiný pokrm by nepřijaly. Právě ovci nemůžete předložit náboženský pokrm. Ne! Ne! Řeknou: „Pohleďte, půjdeme všichni společně. Ježíš se za to modlil, že máme být jedno.“ Totéž jste před nedávným, před několika dny, slyšeli v Tucsonu, je to však lež. Jak můžete vykládat Slovo tak, jakoby samo sebe vyvracelo? Kdyby vyvracelo sebe, pak by Bůh nebyl víc než nějaký člověk.

Je psáno: „Jak mohou jít dva spolu, jediné, že by spolu souhlasili?“ Jak chcete metodisty, baptisty, presbyteriány, katolíky a všechny ostatní

dávat dohromady a být jedno? Mohli byste být jedno pod lidskou hlavou, ale Ježíš pravil: „Aby byli jedno, jako Já a Ty jsme.“ ON by chtěl, abychom všichni byli jedno v Něm, který je Slovo. Amen! To znamená Jedno s Otcem“. Otec a Syn je tentýž. Je to stejné Slovo, splněné Slovo, které se v tomto čase rozvíjí tak, jak se to dělo v každém jiném čase, abyste byli jedno.

Všimněte si, že řekl: „Jako Otec poslal Mě, tak posílám Já vás.“ Otec, který Ho poslal, byl v Něm, aby Slovo potvrdil. Tentýž Ježíš, který posílá Svůj lid, má Svůj příbytek v lidech, které posílá. Řekl: „Skutky, které jsem konal, budete i vy konat.“ Jistě, modlil se za to, abychom byli jedno, ale jedno s Ním, ne jedno s nějakou organizací; ne jedno s nějakým

21

systémem, nýbrž jedno s Bohem. Tak jako Bůh a Jeho Slovo jsou jedno, jako Ježíš a Bůh byli jedno, tak musíte vy i já a Slovo být jedno. To je pravda. Musíme být jedno tak, abychom souhlasili se Slovem, ne s tím, co někdo jiný říká, neboť ono nesmí být vykládáno svévolně. Vezměte to, co říká a věřte tomu, potom je Bůh naplní a potvrdí, že je to pravda. Mínete-li, že to bylo jen pro Jeho učedníky, pak to přece jednou zkuste: vezměte Ho za Jeho Slovo a hleďte, co se stane. Zjistíte, že to pro vás právě tak působí, jak to On zaslíbil. Ano!

Oni tento odvar nebudou jíst. Potřebují ovčí pokrm. U Jana 10 je psáno: ^lé ovce znají Můj hlas/ Je-li On to Slovo, jaký pak On má hlas? ^Mé ovce znají Můj hlas; cizího následovat nebudou.“ Ježíš řekl: „Cizího hlasu následovat nebudou.“ Jeho ovce nenásledují žádný cizí hlas. Nenásledují je.

Proroci, pastýři a ovce, všichni vydávali svědectví o Jeho příchodu.

Nyní vidíte nezměnitelného Boha s Jeho nezměnitelným plánem pro tento čas v Jeho Slovu. Chceme se nyní na několik minut zamyslet o nezměnitelném Slovu.

Hleďte. Kdyby byl býval Mojžíš vystoupil s poselstvím Noeho, nebylo by nic způsobilo. Kdyby byl býval Jan Křtitel přišel s poselstvím Mojžíše, nebylo by nic způsobilo. Kdyby byl Ježíš přišel s poselstvím Mojžíše nebo Noe, nebylo by nic způsobilo. Kdyby byl Wesley přišel s poselstvím Lutherovým, nic by nebylo docílilo. Jestliže by letničtí byli přišli s poselstvím Wesleye, nic by se bylo nestalo. Právě jsme slyšeli to svědectví. Bůh jde stále vpřed. Dbejte Slova, pak uvidíte, kde se nacházíme.

Proč by měli být pastýři ti první, aby toto oznámení uslyšeli? Jestliže všichni ti proroci, všichni ti velcí mužové, byli pastýři, proč by potom Bůh, ten Nezměnitelný, měl nyní Svoji metodu měnit a přinést to teologům?

Byli to pastýři. Příchod dokonalého Beránka, oběti za hřích, musel být oznámen pastýřům.

Pastýř zná svoje ovce lépe, než kdo jiný. Nikdo nezná ovci tak dobře jako pastýř. Je v tom vycvičen. Ví rovněž, jakou potravu přijímají. Ví, co ovce jedí. Podle toho pozná své ovce. Kdybyste spatřili, že nějaká ovce jde k špinavé díře a začne z toho žrát, pak byste přece řekli: „Pryč s tím žroutem odpadků!“ Bůh již věděl, kam ji posílá.

Nyní vzpomeneme jednoho z těch velkých pastýřů – proroků Jehovy, abychoh dokázali, že Bůh byl v těchto prorocích, kteří nosili ovčí kůži.

22

Dejte pozor. Jako první vezmeme Mojžíše. Budeme se jím trochu zabývat. Jeho služba nám ukáže, že Jehova byl ve Svém proroku – pastýři. Budeme-li mít čas, budeme se během příštích deseti minut zabývat ještě jedním. Chtěl bych mluvit o dvou, možná ale že bude stačit jeden.

Jehova se oznámil v tomto pastýři – proroku Mojžíši. Byly mu dány tři dary na potvrzení jeho služby a jeho povolání před staršími Izraele a před faraónem. Pozorujte nyní tohoto pastýře – proroka. Dával Svým prorokům vždycky nadpřirozené znamení na důkaz toho, že to byl v nich Bůh, neboť Bůh nemůže být přítomen, aniž by se stalo něco nadpřirozeného. Jehova se nikdy neohlásil bez nadpřirozeného průvodního jevu. Musí tu být. Vždycky podával důkaz o tom, že v těch prorocích byl On sám, takže to, co oni prorokovali, potvrdil v případě, že to bylo podle Jeho Slova.

První znamení, které tomuto pastýři – proroku dal, bylo, že jeho hůl se stala hadem.

Druhé bylo to, že se na jeho ruce objevilo malomocenství.

Třetí bylo proměnit vodu v Nilu v krev.

Dal mu tři znamení jako potvrzení pro Egypt a rovněž pro Izrael, že byl Božím vysloveným Slovem.

Pomyslete na to: Mojžíš vyvolával věci v bytí. To souhlasí. Uhodil holí v prach země a řekl: „Nechť přijdou komáři!“ – a přišli komáři. „Nechť přijdou žáby!“ – a přišly žáby. Zavolal je v bytí. Člověk nemůže stvořit, avšak to také vůbec ani člověk nebyl. Byl to Jehova ve Svém proroku – pastýři! Amen.

Pozorujte, že to třetí znamení, které mu dal, nemělo nic společného ani s jeho povoláním, ani s jeho osobou. Jeho třetí znamení. Ta první dvě se týkala jeho samého a jeho povolání. Byla to obě jediná znamení, o nichž Bible praví, že měla hlas. To jiné znamení hlas nemělo. Avšak obě znamení, kte-

rá se týkala jeho osoby a byla mu dána vzhledem k jeho lidu, měla hlasy. Avšak všimněte si nyní třetího znamení. Třetí znamení bylo znamení smrti: Voda se proměnila v krev. Kdyby se z vaší krve stala voda, museli byste zemřít. Kde je prolévána krev, je to znamení smrti. To to také znamenalo pro faraóna. To třetí spočívalo v tom, proměnit vodu v Nilu v krev. Bylo to poselství pro faraóna, aby mu bylo ukázáno, že náš Bůh je Bohem i nad Nilem a nad bohem Nilu. ON je Bohem nade vším a dopustí, že přijde smrt na tento národ. Takový význam mělo znamení krve. Přímé znamení smrti: krev!

23

Ostatní dvě měla hlasy proroctví. Doufám, že nyní to, co bych rád řekl, budete číst mezi řádky. Obě první znamení měla hlasy proroctví pro Izrael vzhledem k jejich budoucnosti. To se týká vás, kteří jste před nedávným byli na té hoře, když byl ten kámen vyhozen do povětří.

ON proměnil přírodu, takže pracovala pro ně. Vezměte tu hůl, hada, Rudé moře a vše to, co ještě činil. Hleďte, jak jim pastýřská hůl razila cestu. Hůl v ruce pastýře mījela veškerou teologii a to, co kněží řekli, provedla je vším, co se Údem zdálo nemožné. Když si farao pokoušel namluvit, že v pohorí byla toliko průtrž mračen, kterou se proměnila voda v krev, tu nechal Bůh pršet oheň z nebe. Nechal padat kroupy jako kameny z nebe a také komáry.

Čím to učinil? Pastýřskou holí! Ne podlé nějakého katechismu, ne na základě nějakého teologa, nýbrž pastýřskou holí. Ihned se k tomu vrátíme. Pastýřskou holí to učinil. Ne modlitební knihou nějaké denominace, ale pastýřskou holí. Pastýřská hůl vedla Jeho ovce a připravila jim cestu během toho, co táhli podle zaslíbeného Slova k oné zemi. Jak nádherným symbolem je pastýřská hůl dnes! Vede Jeho ovce do Zaslíbené země, pomíjí veškerou teologii a všechno ostatní, co je z tohoto světa – ty věci světa, denominace a podobné. Připravil cestu a dokazuje, že Jeho Slovo je pravda. Pastýřská hůl kráčí vpřed.

Byla to tatáž pastýřská hůl, která vedla ovce. Věříte tomu? Jistě, že vedla ovce. Osvobodil je z Egypta s holí v ruce. Mohli bychom o tom ještě mnoho říci, omezíme se ale na to podstatné. Vedl ovce a vznesl soud nad těmi, kdo to odmítli. Tatáž hůl, která jedněm způsobila požehnání, se druhým stala kletbou. Tatáž voda, o níž kázal Noé, a která ho zachránila, zničila svět. Tatáž hůl, která vedla Izrael k Zaslíbené zemi, odsoudila ty, kdo se zdráhali následovat pastýře – proroka. To je pravda. Jim se stala holí soudu.

Pohleďte, jak Bůh mluví skrze Svoji přírodu. Kéž bychom jen měli víc času! Poznamenal jsem si tady: Bůh mluví ve Své přírodě. Nemáme čas, aby-
chom to vyložili.

Později ještě budeme mluvit o měděném hadu, kterého upevnili na poušti na tyč – pastýřskou hůl. Poukazovalo to již na pravé smíření proti nemoci a hříchu, které jednou mělo přijít.

Když se hůl před faraónem proměnila v hada, dal to svými čaroději napodobit. Totéž činí moderní „faraónové“ dnes. Zdánlivě věřící, lidští napodobitelé poselství, se pokoušejí činit totéž, aniž by věděli, odkud to

24

pochází. Hází to do jednoho pytle s denominacemi, i když to je osvobozené jako vzduch, který se také nedá zavřít. Jistě! Snaží se to napodobit.

Avšak, podívejte, tato pastýřská hůl pohltila ostatní hady. Kde zůstali ti hadi? Byli hozeni jako hole na zem, ale nakonec byla zdvižena jen jediná hůl. „Nebe i země pominou,* řekl Ježíš, „ale Slovo Mé nikdy nepomine.“ Byl to odkaz na to, že přijde pravé smíření hříšníků.

Hovořil jsem o Izraeli a jeho budoucnosti. Skrze pastýřského proroka jim bylo nabídnuto osvobození od otroctví smrti. Pastýřským prorokem s holí byli vyvedeni z otroctví. Byl to odkaz na budoucího Osvoboditele Izraele od smrti a pekla. O tomto pastýřském proroku budeme hned mluvit.

Jak všichni víme, Izrael nepřijal Slovo pastýřského proroka. Celý Izrael je nepřijal. Ó, dokud On konal divy, byl On velkým mužem, ale když přišel se svým poselstvím, tu to bylo něco jiného. Jestliže vzejde nové poselství, je doprovázeno vždycky mocnými znameními. To víme. Reptali na poušti a umírali po tisících. Přesně vzato zbyli jen dva ze dvou a půl miliónu, kteří byli zachráněni a vešli dovnitř. Jen dva ze dvou a půl milionu!

Zeptáte se: „Co se stalo s těmi ostatními?“ Jsou navždy ztraceni.

„Všichni, bratře Branham?“ Ježíš to řekl.

Říkali: „Otcové naši jedli manu na poušti a pili ze skály.“

Ježíš odpověděl: „Oni všichni zemřeli.“ – na věky oddělení od Boha. Jeden každý z nich.

Protože reptali na připravenou cestu Boží, zemřeli. Dobře naslouchejte, nezmeškejte tyto poslední výroky. Reptali. Důvod, proč na poušti zahynuli, byl, že se rozčilovali nad rozhodnutím Božím, že poslal muže, proroka s poselstvím a nechal je vésti jedním mužem. Řekněte mi, kdy vůbec určil Bůh vedením nějakou skupinu? V Bibli to nenajdete. Slovo přišlo k Mojžíšovi.

Všichni víme, že Chóre shromáždil kolem sebe lidi sobě rovné a protestoval, že Bůh není spravedlivý, když něco takového učinil a určil *jednoho* muže pro poselství. Řekl: „Jsme přece všichni svatí. Proč bychom nemohli založit denominaci? Proč bychom nemohli *toto* zavést a *to a ono* činit?“

Bůh řekl Mojžíšovi: „Odděl se od něho. Mám toho dost.“ Myslete na to, Juda předpovídá ve své epištole pro poslední dny totéž. To souhlasí. „Vrhají se svojí vzpourou jako kdysi Chóre do zkázy.“ (Podle král.

25

překl.: „...a odporováním Chóre zahynuli.“) Víme, co se stalo s Chóre a těmi ostatními, kteří Boží Slovo a Boží moudrost, co se týče „vedení jednoho muže“, uvedli v pochybnost. Každý z nich zahynul.

Nyní se budeme zabývat tím, jak Bůh hlasem příštího znamení ukazuje v pastýři-proroku Svě budoucí plány. Dejte pozor. V souvislosti s tím druhým jsme to pochopili; nyní se chceme zabývat příštím znamením.

Pozorujte, že on byl poslán s poselstvím osvobození ke svým bratřím, kteří se nacházeli v otroctví, v poddanství, s Bohem daným znamením, aby své nároky dokázal. Izrael přijal jeho poselství, oni všichni v ně uvěřili. Byli nadšeni jeho divy. Když jim ale ve večerním čase přinesl své poselství, tu to bylo docela jinak. Všichni, kteří v poselství neuvěřili, zahynuli. To je pravda. Co bylo to poselství? Poselství pojednávalo o nastávajícím soudu. Ve večerním čase Bůh procházel táborem Izraele, aby zjistil, zda lid uvěřil poselství Jeho proroka pastýře. Všichni, kdo mu neuvěřili, zahynuli.

Ihned se budeme věnovat velkému Pastýři. Podívejte se na službu velkého Pastýře-Proroka. Kvůli Jeho divům byla každá církev pro Něho otevřena. Chtěli, aby jejich nemocní byli uzdraveni. Chtěli, aby se staly velké věci. Byl velice oblíben. Jednoho večera se ale posadil a mluvil k nim. ON proměnil vodu ve víno, tisíce jich nakrmil chlebem a mnoho divů činil. Ale potom jim řekl: „Já a Otec jedno jsme. Proč říkáš: ‚Ukaž nám Otce?‘“

Tu řekli: „Tento člověk se činí rovným Bohu.“ To bylo příliš pro jejich náboženské smýšlení. Avšak, byla to pravda! ON to byl. Když se to stalo, mnozí Jej již nenásledovali.

Potom se obrátil a pravil: „Nebudete-li jísti tělo Syna člověka a pít Jeho krev, nemáte života v sobě.“

Co myslíte, že by o tom smýšlel chytrý, intelektuální člověk? Dovedu si představit, že kněží, kteří Ho v chrámě vítali, se za to nyní styděli. Pomyslím-li, že někdo vstane a řekne: „Nebudete-li jísti tělo Mé a pít krev Mou...“! Mínili: „Tento člověk je vampýr. Ěká: ‚Jezte tělo Mé a pijte krev

Mou/ Je to kanibal. Každý rozumný člověk se od takového pomatence odvrátí.“

Nevysvětlil to; pouze to řekl! ON to učinil, aby se na tom urazili; aby Svě ovce odloučil od koz. Učinil to, aby se jich zbavil. Od té chvíle s Ním již nikdo nechtěl mít nic společného. Nespolupracovali s Ním již.

Všimněte si, v čase večera procházel Bůh táborem, aby viděl, kdo věřil.

26

Ve dnech velkého Pastýře činil totéž. Podívejte se na službu velkého Pastýře-Proroka. Avšak hleďte, ta služba byla pro ty, kteří věřili Jeho poselství. Ostatní večernímu poselství neuvěřili. Nevěřili, že On byl Bůh. Viděli v Ném jen milého muže. Viděli v Ném proroka. ON byl hezký člověk a byl i prorokem, avšak On byl více než to. Totéž se všeobecně učí i dnes: že byl jen dobrým člověkem a prorokem. ON nebyl o nic méně než Immanuel! Byl to Bůh, který se projevil v Ježíši Kristu, Jeho Synu. Proto byli On a Otec jedno. Nemohl být nic jiného.

Rád bych řekl ještě něco: U Zach. 14, 7 je rovněž řeč o světle v čase večera – o poselství v konečném čase. Zpozorovali jste to? Všichni, kteří následovali Mojžíše, viděli ohnivý sloup, který ho prokazovalna hoře Si-nai. Vydal o tom svědectví a řekl, že se mu tento ohnivý sloup zjevil v keři a pověřil ho tímto poselstvím. Mnozí z nich tomu nevěřili. Avšak, všichni, kteří ho následovali při vyjití z Egypta, ze světa, s ním přebrodili moře oddělení a vytáhli do pouště, viděli tentýž ohnivý sloup, o němž on mluvil. Bylo to potvrzení, že on byl ten pastýř-prorok, pastýř ovcí. Směli se na něho dívat, a přesto tomu mnozí nevěřili.

Ten nezměnitelný Bůh, ten velký Prorok-Pastýř, vzal později s sebou na Olivetskou horu ty, kteří Jemu a Jeho službě zůstali věrní. Ten velký pastýřský Prorok, o němž mluvíme, byl Ježíš. Tam viděli a slyšeli, jak Otec – tentýž ohnivý sloup, který prokazoval Mojžíše – Jej potvrdil.

Bůh, o Némž Mojžíš mluvil, sestoupil na Mojžíše a ohnivým sloupem dokázal, že byl Jehovou, který vedl Mojžíše. Bůh byl ve Svém pastýřském proroku.

Potom nechává jiného pastýřského Proroka, toho velkého Proroka, pravého Beránka, Ježíše, aby vyvolil tři muže a vzal je s sebou na horu proměnění. Tam potvrdil Ježíše, který se oddělil od ostatního lidu, když pravil: „Toto je Můj milovaný Syn; toho poslouvejte!“ Když vzhledli, nikoho víc než Ježíše samotného neviděli. To souhlasí. ON byl ten Jeden. Pro mne je to tím vyřízeno.

Mojžíš se nacházel na hoře Sinai v přítomnosti nadpřirozené slávy. Tím se proměnil jeho obličej. Když sestoupil, musel Mojžíš, pastýřský prorok, v němž Bůh částečně, jen částečně přebýval, svůj obličej zahalit. V jeho ústech bylo Slovo.

Avšak povšimněte si, co se stalo, když se ten velký Pastýř nacházel v přítomnosti nadpřirozené slávy. Jeho celé vzezření bylo proměněno. ON nebyl jen z části Bohem, On byl Bůh. ON byl Immanuel!

27

Proč to museli být pastýři?

Hled'te, všemohoucí Bůh se projevil v Mojžíšovi, pastýřském proroku. Všimněte si, jak Bůh sám sebe dal poznat. Toto je nyní můj poslední výklad. Hled'te, jak se cítil se svým pomazáním v přítomnosti ohnivého sloupu. Nikdo jiný nebyl na hoře než Mojžíš a Jehova. Amen! *Amen* znamená „Tak to budiž!“

Dejte pozor! „Vlož svoji ruku do záňadří.“ Vzpomeňte na druhé znamení s hlasem. „Vlož svoji ruku do záňadří.“ Není důvod se domnívat, že Mojžíš byl levák. Vložil tudíž asi svoji pravou ruku do záňadří. Většina lidí jsou přece praváči. Dejte pozor. Jaký obraz máme zde o Jehovovi v Mojžíši, v tom pastýřském proroku! Mojžíš reprezentoval Boha, neboť Bůh byl v Mojžíšovi. Všimněte si, jak on svoji ruku vkládá do záňadří. Jaké to znamení!

Spočívá tu svoji pravou rukou na svém srdci, kde byla ukryta tajemství vykoupení od ustanovení světa. Zde vidíte, proč to byli pastýři. Jak všichni víme, Ježíš je Pravice Boží. Mojžíš byl dokonalým symbolem na Něho. ON znal tajemství Otce a oznámil nám je. Když vytáhl svoji pravou ruku zpod záňadří, byla pokryta smrtónosným malomocenstvím. Byl to odkaz na to, co Bůh učiní se Svoji Pravicí. Malomocenství přece není vyléčitelné. Nebylo to také žádné prosté malomocenství, ale nacházelo se již v konečném stádiu, neboť bylo bílé jako sníh. Jeho ruka byla napadena něčím docela strašným. Co musel Mojžíš pocítit, když svoji pravou ruku, která ležela na jeho srdci vytáhl zpod záňadří a viděl, že byla pokryta malomocenstvím! Malomocenství symbolizuje hřích, který obzvláště v posledním stádiu je nezhojitelný.

Bratří, tady se nacházel svět, když Bůh vzal Svoji Pravici ze Svých prsou! Svět byl napaden smrtelným malomocenstvím, a neexistovalo na to žádné lékařství. Tak je tomu i dnes večer, neboť oni neberou ten lék. Byl dán na Golgotě. Ale lidé chtějí přijímat lidské zřízení namísto receptu Božího proti hříchu.

Popatřte, ono nepovstalo poznenáhlu, jak je tomu v případě malomocenství, nýbrž bylo ihned zde. Když vytáhl svoji ruku, byla plná malomocenství. Bůh neřekl: „Dostanete se poznenáhlu do hříchu“, nýbrž: „Jakmile z toho budeš jíst, musíš zemřít smrtí.“ To souhlasí. „V den, v němž z toho budete jíst!“

Prorok-pastýř to vzal na sebe dobrovolně. Na příkaz Boží zastrčil svoji ruku do záňadří a opět ji vytáhl plnou malomocenství. Pastýřský prorok

28

to učinil dobrovolně. Ježíš, ten velký Prorok-Pastýř, to rovněž učinil dobrovolně: „JÁ dávám Svůj život; nikdo Mi ho nebere.“ ON byl velký Pastýř, ten Prorok-Pastýř. „Nikdo Mi ho nebere, ale obětuji jej dobrovolně.“ Nestalo se to poznenáhlu, nýbrž naráz. Velký Pastýř vzal naši vinu a sám nesl trest. Vzal dobrovolně náš hřích na sebe. Žádný div, že básník napsal:

Země se třese, den se schyluje, v smrtelné bolesti můj Pán bledne. „Dokonáno jest!“ Ó hořký výkřik! Opona se trhá, cesta je volná!

Toto tajemství bylo po všechna ta léta skryto Jeho Pravicí, Ježíšem Kristem v prsou Božích. Velký Pastýř vzal naši vinu na sebe. U Izaiáše 53, 5 je řečeno: „ON pak raněn jest pro přestoupení naše, potřín pro nepravosti naše; kázeň pokoje našeho na něj vzložena a zsinlostí jeho lékařství nám způsobeno.“ Tajemství božského uzdravování spočívalo v prsou Ježíše Krista, resp. Boha. ON byl Pravicí Boží – ten jediný Beránek, který měl toto tajemství ve Svých prsou. To je ten důvod, proč to bylo vždy předstíněno ovcí. To první byla ovce, to poslední byl Beránek. Proto to bylo oznámeno pastýřům, neboť oni věděli, jak se svými ovci mají zacházet. Rozumíte tomu nyní? Povšimněte si: „ON pak raněn jest pro přestoupení naše, potřín pro nepravosti naše; kázeň pokoje našeho na něj vzložena.“

Pohleďte, malomocenství přišlo rychle a opět rychle zmizelo, totiž jakmile pravá ruka byla podruhé vytažena zpod záňadří. Smrtelná nemoc zmizela, když ji podruhé vytáhl. Když velký Pastýř, Beránek, Prorok, visel na kříži a zaplatil trest za hříchy nás všech, zvolal: „Dokonáno jest!“ Tím to bylo s hříchem vyřízeno. Trest byl zaplacen, vina vyrovnána. Netrvalo to žádný rok nebo tak dlouho, dokud nevystoupil nějaký reformátor, nýbrž bylo to ihned dokonáno.

11 řích přišel v jednom okamžiku: když byl zákon Boží překročen, když bylo Slovo porušeno. Vaše duše, moji bratří, visí dnes večer na řetězu nad peklem. Tento řetěz není učení nějakého teologického semináře, tento řetěz není denominace nebo ustanovení, podle něhož žijete – tento řetěz je Boží Slovo! Ježíš přece řekl, že lidé žijí z Jeho Slova. Eva z něho

zlomila pouze malý článek. Každý řetěz je jen tak silný jak jeho nejslabší článek.

29

Na počátku Knihy bylo jen jedno slovo vynecháno.

Uprostřed Knihy vystoupil Ježíš a řekl: „Člověk nežije jen z chleba, ale z každého slova, vycházejícího z úst Božích.“ To se stalo uprostřed Knihy.

Na konci Knihy řekl: „Kdo by jediné slovo z toho odňal, nějaké slovo falešně vykládal, díl toho člověka bude vzat z Knihy života.“ Vy visíte na Slovu Božím nad peklím. Nenechte si od nikoho namluvit něco, co není TAK PRAVÍ PÁN.

Ať si říkají: „Skutečně jsme všechno učinili. Všechno jsme učinili.“ To si možná mysleli i veleknězi i ti ostatní ve dnech velkého Pastýře. To si myslela i Eva. Satan jí namluvil: „Bůh to jistě neučiní.“ Ale On to učinil, neboť to řekl. Z téhož důvodu to dnes opět učiní.

Není divu, že řekl: „Jak to bylo ve dnech Noé – když osm duší bylo zachráněno skrze vodu -, tak to bude při příchodu Syna člověka.“ Je jich jen velmi málo, neboť „těsně je brána a úzká cesta, která vede k životu, a jen málo jich jest, kteří ji nalézají“. To je pravda. „Široká cesta, která vede do zahynutí, a je jich mnoho, kdo po ní jdou.“

Když velký Pastýř, ten velký Beránek-Prorok, byl tehdy zabit, zvolal: „Dokonáno jest!“ Ve stejném okamžiku, když byl tento Pastýř zabit, se to stalo. Hřích byl pryč; žádný hřích již neexistoval. Byli čistí. Trest byl zaplacen. Pro věřící, jejichž jména jsou zapsána v Knize života, protože byli předurčení již před ustanovením světa, to bylo vykonáno v tom okamžiku, když Ježíš zvolal: „Dokonáno jest!“ ON, ten velký Pastýř, přišel kvůli Svým ovčím. Bylo dokonáno. Pravice Boží byla vytažena zpod záhadní a zraněna. O Velikonocích ji opět zdvihl a zastrčil zpět. Potom ji v podobě Svého Slova rozpráhl k tobě i ke mně, aby nás vykoupil a navrátil do původního stavu, do zahrady, od níž nás oddělil hřích. To mocné, skryté tajemství Jeho srdce bylo oznámeno pastýřským Prorokem. Bylo to zjeveno Pastýřem, pastýřským Prorokem.

Není divu, že hory v onom dni poskakovaly a jásaly. Žádný div, že slunce skrylo svůj obličej a potom radostí plesalo. Žádný div, že celá příroda byla vyšinuta. Vítr pohyboval stromy, až se radostí pohupovaly sem a tam, a všechno jásalo a poskakovalo* Společně prožívaly to, že pastýřský Prorok na hoře vykoupil každého, jehož jméno stálo v Knize života. Viděly, že celá příroda byla vykoupěna! Jásaly a poskakovaly. Svět byl otřesen zemětřeše-

ním. Hory se chvěly a skály pukaly; slunce zapadlo, a co všechno se ještě stalo. Bylo to jako v nějakém shromáždění,

3Q

když vám pastýř zjevuje, že je to dokonáno.

Viděl jsem, jak lidé poskakovali a byli přemoženi radostí. Nikdo se při tom nezranil. Když hory pukaly, slunce se zatemnilo, a všechno to se stalo, nebyl rovněž nikdo zraněn. Prožil jsem shromáždění, v nichž se síla Boží při lidech tak zjevila, že byli osvobozeni od světa a od věcí světa. Radost Pána naplnila celé posluchačstvo. Stáli tu, křičeli, plakali a jásali hlasitě ke cti Boží. Nikdy jsem při tom nepozoroval něco nenáležitého. Všichni se chovali řádně, neboť poznali, že jejich jméno bylo již před ustanovením světa zapsáno do Knihy života Beránka. Velký pastýřský Prorok jim přinesl poselství. Prožili své osvobození skrze pastýřského Proroka. Úplně jedno, co jiní náboženští lidé o tom říkali, věděli, co se stalo. Jako ti pastýři tehdy, tak i oni věděli, co se stalo.

Žádný muž nemá právo se postavit na posvěcené pódium a kázat Slovo, dokud neprožije totéž jako Mojžíš, když se potkal se samotným Bohem, že žádný teolog mu to nebude moci vyvrátit. Mojžíš tam byl. A i když vyzvčdači Izraele říkali: „Ó, to je nesmysl. To si jen namlouváš, žeš to viděl. Je to nesmysl!“, nemohli by mu to už vzít. Věděl to! Byl tam. Sám to prožil. Žádný muž nemá právo se na základě akademické hodnosti postavit za pult a uplatňovat nárok na poselství Ježíše Krista. Jestliže předtím nepotkal Boha tváří v tvář v ohnivém sloupu, nemá právo, aby se nazýval poslem. Jestliže jsi to prožil, nebude ti to moci již zpochybnit žádný teolog světa. Ty[^]s byl při tom; ty to víš. Je ti jedno, co říkají všichni ostatní, nebo když se říká: „Tyto dny jsou pryč. To již neexistuje.“ Prožil jsi to, a je to podle Slova.

Z tohoto důvodu poznal Mojžíš hlas, který k němu mluvil, neboť to byl li-las Slova. Věděl, že Bůh řekl Abrahamovi: „Tvoji potomci tam budou bydlet čtyři sta let, potom je vyvedu.“ Věděl také, že těch čtyři sta let uplynulo a že byl k tomu povolán, aby to učinil.

Muži a ženy, Bůh zaslíbil, že vylije v těchto posledních dnech Svého Ducha na všeliké tělo. Zaslíbil, že pošle křest Ducha svatého a vyvolá Nevěstu bez poskvrn a vrásek. ON to zaslíbil a učiní to. Neposlouchejte ty najaté pastýře, zavedou vás do omylu. Duch svatý je ten Pastýř, který vám dává ovčí potravu z Jeho Slova. Přichází vždycky od Pastýře. ON je naším Pastýřem. Jeho poslouchejte, jste ovce Jeho stáda. Jste-li jimi, uposlechnete Jeho hlasu. Nebudete poslouchat to, co někdo jiný říká, nýbrž to, co On říká. O cizím hlasu nebudete chtít nic vědět.

O, poslechněte toho mocného pastýřského Proroka, který se jim opět

31

ohlašuje a představuje. Podívejte se, co řekl Jan, když se nacházel v Jordáně. Stál tam a kázal: „Přichází hodina.“

Jan byl syn kněze. Tehdy se vždy přejímalo povolání otce. Tak vznikla naše jména. Pojmenovali je podle jejich povolání. Jan se měl stát jako jeho otec knězem.

Víte přece, že se Anděl Páně zjevil jeho otci Zachariášovi. Když se potom vrátil domů, jeho žena Alžběta otěhotněla. Byla již v šestém měsíci a stále ještě necítila v sobě žádný život. Měla starost, protože se dítě dosud nepohnulo. To není normální.

Anděl Páně se zjevil i Marii a řekl jí, že Duch svatý ji zastíní a že bude mít dítě, aniž by byla poznána nějakým mužem. I o stavu Alžběty jí vyprávěl.

Tu odešla do pohoří Judského, aby o tom Alžbětě vyprávěla. Když přišla k Alžbětě, řekla jí, že má být matkou, že tomu ale nemůže rozumět, jelikož přece o žádném muži neví. Pravila: „Duch svatý mě zastínil. To Svaté, co se ze mne narodí, má být nazváno Synem Božím. Mám Mu dát jméno „Ježíš“. Jakmile bylo jméno Ježíš poprvé vysloveno lidskými ústy, vešel život do nenarozeného dítěte v lůno své matky: pohnulo se a poskočilo radostí, ačkoliv až do té doby nedalo o sobě žádné známky života.

Jméno Ježíše Krista způsobilo, že nenarozené dítě ožilo! Co by muselo učinit v církvi, která tvrdí, že je znovuzrozena!

Jsmo tak bez života jako kyselá okurka a všemu se podrobujeme. Máme strach povstat a vydat svědectví o tom, co věříme, že zavrhneme všechn ten nesmysl, aby se Ježíš Kristus prokázal jako tentýž včera, dnes i na věky. Je vánoční čas. Vyhoďte vánočního muže (Mikuláš, děda Mráz, Ježíšek apod. – pozn. překL) a všechn ten komerční nesmysl ven. Kde v Bibli slyšíte něco o vánočním muži? Je to jen římská bajka, na níž nic není. Něco takového neexistuje. Nevyprávějte svým dětem takový nesmysl. Jednoho dne jim budete muset říci, že to byla nepravdivá pověst a připustit, že jste své dítě obelhali. Uškodí to vašemu svědectví o Kristu, neboť řeknou: „Možná, že to je s tím to stejné.“ Navraťte opět Ježíše Krista, toho velkého pastýřského Proroka do vánočního svátku, kam On náleží.

Podívejte se, co řekl prorok Jan, když tam stál. Víme všichni, že byl velkým pastýřským prorokem. Měl poselství. Anděl věděl, že představí Ježíše.

32

Nemohl navštěvovat žádný seminář. Tam by se řeklo: „Ty víš, že dr. Tak-
tak je ten správný muž, aby obsadil toto místo. Ty ho máš uvést.“
Nemohl se zavazovat člověčinou.

Je nám sděleno, že v devíti letech šel na poušť, aby byl připraven Bohem.
Odtamtud přece přicházejí pastýři. Jeho poselství nebylo takové jako něja-
kého teologa s akademickou hodností, který používá vybraných nabubře-
lých slov. Řekl: „Vy plemeno hadí!“ Náboženské muže nazval
„plemeno hadí“. Hady viděl na poušti. To nejodpornější, co mohl potkat,
byl had. Tak označil kněží, duchovenstvo, teology oné doby jako
„plemeno hadí“. Privil jim: „Kdo vás přivedl k tomu, abyste unikli h rozí-
címu hněvu soudu? Neříkejte si: ‚My náležíme k tomu a my náležíme
k tamtomu/ Neboť pravím vám: Bůh je mocen Abrahamovi zde z těchto
kamenů probudit děti!“ I kameny viděl na poušti. Pokračoval: „Již je ale
přiložena sekera ke kořeni stromů.“ To všechno tam viděl: hady, stromy,
poušť. To se vyskytovalo v jeho poselství. Neznal ta nadnesená slova, kte-
rá použil slovnitý doktor teologie a jimiž by myslel, že všechno vysvětlí.
Kázal v souladu s přírodou.

Totéž uvádíme my zde: pastýřskou hůl, pastýře, ovce, soulad s přírodou.

Co konal? Měl splnit velký úkol: měl poznat Mesiáše a pravil: „Je uprostřed
mezi vámi, a vy Ho neznáte, neboť jste tak zamotáni do své teologie, že ne-
víte, kde se nalézáte.“

r J ed noho dne viděl přicházet Ježíše. Tu pravil: „Pohleďte, Beránek Boží,
který snímá hřích světa!“ Beránek! Haleluja! Pravé Smíření. Tam přicházel
ten, kterého každý beránek ode dnů zahrady Eden symbolizoval. Byl to
obyčejný muž, který přicházel k řece.

I Mali se: „Jene, jak jsi to věděl? My jsme nemohli na Ném nic zvláštního
zjistit.“

„Dověřuji, že jsem viděl na Něho sestupovat Ducha Božího jako holubici,
a zazněl hlas: ‚Tento jest Můj milovaný Syn, v Němž se mi zalíbilo/“

PovSimněte si holuba a beránka. Ano. Co by se bylo stalo, kdyby tam byl
stál vlk? Holubice by nebyla mohla na něho sestoupit. Bůh představil Sebe
jako holubici, toho nejmírnějšího ze všech ptáků nebes, a Svého Syna jako
beránka, nejmírnějšího ze všech zvířat na zemi. Nejčistší pták nebes není
vrána, ne sup, nýbrž holub. Ani to nebyl vepř, nýbrž beránek. Žádné jiné
druhy by se nebyly tak hodili k sobě.

Jakmile holubice přišla na Beránka, vedla Ho. Nešel Svojí vlastní

cestou, nýbrž jak Ho řídil Otec. Totéž je s pravým beránkem dnes. Ó, vy vánoční beránci, nevíte, že Bůh vede jen podle Svého Slova? To je Jeho hůl.

Nic by se nebylo stalo, kdyby Ho byl Jan nepoznal. Ostatní to neviděli, ale on vydal svědectví a řekl: „Viděl jsem to.“ Proto Ho mohl představit: „Aj, Beránek Boží, který snímá hřích světa!“

Nyní bych vám chtěl představit své vánoční poselství, zatím co budu končit: Ježíš Kristus je tentýž, včera, dnes i na věky. ON je tímto Beránkem. Je dnes stále ještě tím Beránkem, jak jím byl tehdy. Je dnes právě tak zde, jako byl tehdy tam, neboť Jeho Slovo je totéž. „Kde se shromáždí dva neb tři v Mém jménu, tam jsem Já uprostřed nich.“ Přesně to řekl. ON se nemění. ON je Bůh – Slovo. Nemění se. Stále ještě nasycuje Svě ovce Svým pastýřským Prorokem a dává jim nejdříve Svůj ovčí pokrm. Ne teologům, ale Svým ovcím.

Jak by jej mohli ostatní jíst? Všimněte si toho: Moudří a intelektuální, ti vzdělanci světa ještě stále chtějí věřit ve vánočního muže. Holdují všemu možnému vymyšlenému krámu, protože Ho – Slovo nechťejí přijmout. Neodpovídá to vkusu jejich denominace a najatých pastýřů dneška. Nájemníci těch koncesí vás chtějí sjednotit pod kozla. Nevěřte jim. Vedou vás na jatka. Poslechněte velkého Pastýře, který se narodil téměř před dvěma tisíci lety. Na základě Jeho poselství přišli praví pastýři, kteří věděli, jak se zachází s ovcemi.

Pohleďte, stále ještě v to věří. Přijímají to dnes právě tak málo jako tehdy, protože to neodpovídá jejich duchovnímu vkusu. Překrucují Slovo a přizpůsobují je Svě organizaci. Avšak Slovo nekáže. Ne. Říkají: „To platilo pro dny apoštolů. Znamená to něco jiného.“ Ono míní přesně to, co říká! Nikdo je nepotřebuje vykládat.

Chceme nyní v této hodině sklonit své hlavy i srdce k prachu země a docela rychle pospíchat k jeslím, abychom uviděli a přijali světlo, které pastýř tímto Slovem přináší: velkého pastýřského Proroka Ježíše Krista, Syna Božího. Dlouho jsem k vám mluvil. Možná, že jsem si slova neuspořádal tak dobře, jak by to duchovní měl. O to se ani vůbec nepokouším. Snažím se to vyslovit tak, jak mi to On vnukne.

Rozumíte tomu nyní, proč to museli být pastýři? Ti ostatní byli vyškoleni v tak protikladném způsobu myšlení, že by to byli nepřijali. Dnes máme všechny možné druhy dohlížitelů, okresních představených, biskupů, kněží, kardinálů, papežů a těch podobných na světě, kteří nás

chtějí vést. Bůh sám nám však dal Pastýře a tento Pastýř je Duch svatý.

Nyní mě poslechněte. „Až On (Duch svatý, ne jen myšlenka – On, osobní zájmeno), až On ale přijde, Duch pravdy, zjeví nám všechno, co jsem vám Já řekl, a bude vám zvěstovat budoucí věci.“ To je ten velký Pastýř, Pastýř, kterého nám Ježíš zanechal. Duch svatý napsal Bibli, tak to v ní stojí: „...Duchem svatým puzeni byvše, mluvili svatí Boží lidé.“ Mohl by vás potom Duch svatý lákat k nějakému vyznání víry? Mohl by vás táhnout k něčemu, co toto Slovo neříká? To by bylo zcela nemožné. I Duch svatý by byl lhář, kdyby řekl jednou: „To číňte!“, a potom opět: *Jše*, byla to chyba. Číňte to, co vám říká církev – organizace.“

Jestliže jste uposlechli něco jiného, co vás táhlo pryč od pravého, pravdivého Pastýře, od Ducha svatého, který vás vede ke Slovu, pak jste doposud neučinili ten prožitek a rovněž nemáte doposud svědectví Ducha svate li o ve svém životě.

Bůh je Jeden. Bůh je ten Jediný, který má věčný život. ON je ten Život věčný. Všechno, co má nějaký začátek, bude mít i konec. Jste-li jen clony nějaké církve, mělo to jednou začátek. Jste-li zrozeni z Boha, polom jste zrozeni ze Slova a jste synem Božím. Již od ustanovení světa bylo vaše jméno zapísáno do Knihy života Beránka. Bůh vás viděl, barvu vašich vlasů, barvu vašich očí, vaši postavu, již před ustanovením světa. Viděl vás již, jak jako člověk budete. I kdyby milión let uplynulo, nebude vám v tom moci nic zabránit, abyste se nevrátili do dokonalého obrazu, k němuž vás Bůh na počátku předurčil. „Mé ovce slyší Můj hlas. Cizího následovati nebudou.“

.festi i že jste do dnešního večera věčný život přijali, nehleďte na děťátko ležící v jeslích a obklopené mudrci. Nevěřte těmto vymyšleným bajkám. Nebo jestliže míníte: „Nuže, polepším se. Učiním *toto*. Vstoupím do nějaké církve. To postačí.“, pak jste ztraceni. Jestliže nemáte věčný život, jak bysto potom mohli věčně žít?

Vo/.mete obilné zrno. Veda napodobila něco, co se dokonale podobá pravómu. Jestliže je podrobíme rozboru, obsahuje stejný podíl vlhkosti, stejné jádro, stejné substance jako zrno, které roste na poli. Jsou úplně stejná. Ani v laboratoři nelze zjistit nějaký rozdíl. Z jednoho se dá upéci právě tak dobrý chléb jako z toho druhého. Stejně to je i s obilnými vločkami. Abychom mohli zjistit rozdíl, musíme je zakopat. To člověkem zhotoveno tam zůstane ležet, shnije a nevzejde. Avšak to, které stvořil Bůh, má v sobě klíček života, ono vzejde k novému životu.

Křesťana můžete napodobit, můžete jít jako křesťan do církve, nechat zapsat své jméno do knihy jako křesťan, přistoupit k nějaké denominaci jako křesťan. Jestliže však ve vás není věčný život, za nějž ten dobrý Pastýř položil Svůj život, vůbec vám to nepomůže. Když Bůh o letnicích sestoupil, přišel dolů v ohni jako tehdy na hoře Sinai, jako u prvního pastýře Mojžíše. Když sestoupil, rozdělil se v ohnivě jazyky, z nichž se na každého jeden z nich spustil. Bůh se rozdělil do Svého lidu. To budete muset přijmout. Petr přece řekl: „Vám zajisté zaslíbení to svědčí a dětem vašim, i všechněm, kteříž daleko jsou...”

Přátelé, neposlouchejte žádný teologický mýtus, nýbrž znovuzroďte se. Jestliže to jste, potom Duch, který je ve vás, je částí Boha a bude vydávat svědectví o tom, že každé Slovo Boží je pravda. Jestliže jste tento prožitek dosud neudělali, tedy spěchejte nyní k jeslím – ke Slovu. Chceme pospíchat k Bibli; pryč od těchto církví dekorovaných teologickými výrazy, zpět k pravým jeslím, ke Slovu Božímu, kde je ohlašován Mesiáš.

Se skloněnými hlavami se budeme modlit.

Drahý Bože, to je všechno, co jsem měl v tomto okamžiku k povědění. Blížíme se k vánocům. Ulice jsou plné mužů i žen, mladíků i dívek, kteří se prodírají a strkají, protože chtějí koupit dárek pro někoho, kdo je rovněž obdaruje. I mnozí, kteří se nazývají křesťany, se chystají, aby nakoupili cigarety a alkohol jako vánoční dárky. Ó Bože, zdá se, jako by Ti tím chtěli dát ránu do obličeje, když svým dětem vyprávějí pohanské, římské, teologické pohádky o vánočním muži, o mýtu, který svět přijímá rád. Ale pravého Krista vánoc, pravého Beránka, odmítají.

Ó Bože, modlím se, zatím co své hlavy skláníme v prach, z kterého jsi nás vzal. Abrahamovi, tomu velkému pastýřskému proroku, jsi jednou řekl, že jeho potomci budou tak početní jako písek u moře. Věděl, že nemůže být spočten.

Řekl jsi mu: „Pohled' vzhůru k nebi a spočti hvězdy.“ Věděl, že je to nemožné. Privil jsi mu: „Tak nespočetné bude tvoje potomstvo.“ Na základě tohoto poselství, které bylo řečeno tomuto pastýřskému proroku, vzhlížíme vzhůru z prachu země ke hvězdám nebes, protože navzdory smrti, která je v našich smrtelných tělech a která nás vrací zpět k prachu, existuje Zi-vot, který nás může pozdvihnout ke hvězdám.”

Řekl jsi Svému velkému proroku Danielovi: „Lid, který svého Boha zná, bude v posledních dnech konat velké činy. Ale moudří skvíti se budou jako blesk oblohy, a kteříž ke spravedlnosti přivozují mnohé,

jako hvězdy na věčné věky.“

Pane, Bože, velký Stvořiteli, Ty jsi ze svobodné vůle přišel v postavě Ježíše na zem, aby jsi dal lidstvu vědět, kdo je Bůh. Byl jsi ten Jediný, který mohl vzít na sebe trest smrti. Žádný anděl a žádný zástupce to nemohl učinit. TY jsi to byl, kdo ten trest vynesl, a jen Ty jsi jej mohl po právu opět odejmout. Jako Duch jsi nemohl zemřít. Stal jsi se však tělem, abys mohl zemřít. Stal jsi se Beránkem, abys mohl odejmout hříchy Svých vykoupených. Musel jsi nás vykoupit Svojí vlastní krví.

Ó, tato skutečnost je tak mocná, Pane, že ty mnohé pomíjí. Pomyslíme-li: Jehova leží jako malé dítě v jeslích. Musel přijít na svět jako každé dítě. Jehova se narodil ve chlévě. Jehova si hraje s jinými dětmi na ulici. Jehovu jako školní dítě. Jehova jako mladistvý. Jehova — ten Mocný! Ty jsi to všechno prodělal. Jehova — Beránek. Jehova — Prorok. Tím vším jsi se stal, abys mohl vytrpět trest za hřích a dát nám věčný život.

Odpust nám, ó Bože, nám ubohým, nehodným tvorům tohoto světa. Zahambilo nás, Pane, když jsme dnes večer četli, co jsi pro nás učinil a jak málo jsme pro to jako protihodnotu učinili. Přišel jsi v době mocných náboženských vůdců. Byl jsi hotov vytrvat a zrcadlit Slovo Otce, aniž bys přistoupil na kompromisy s jejich teoriemi. Dnes, jak se zdá, už tu není mkdo k tomu, aby vystoupil a Slovo stále ještě nazýval „Slovem“, aniž by nouzavíral kompromisy. Modlíme se, ó Bože: odpusť nám všechno to, co jsme zanedbali. Vlož to dnes večer do našich srdcí, abychomTíje posvětili jako jesle. Víme, že pokaždé se děje znovuzrození, přijímá-li někdo ukřižovaného Krista. Vždy, když se narodí nový beránek, zpívají andělé v nebi. Nad každým hříšníkem činícím pokání, zanotují andělé znovu svůj zpěv.

de-li dnes večer někdo zde, kdo Tebe ještě nezná jako pravý dar Boží, jako svého osobního Spasitele, tak se modlíme, ó Bože, aby to nyní přijali, ale nejen jako rozumovou úvahu, ale ve znovuzrození tak, že budou zrozeni z Tvého Ducha, zatím co naše hlavy jsou stále ještě skloněny. Jsou-li tu snad někteří, kteří to dosud neprožili, Pane, nechť nyní přijmou do svých srdcí radost a jako tehdy pastýři, naleznou v jeslích svého srdce Slovo, Me-siáše. Ohlásí se jim jako Duch svatý, ten velký Pastýř tohoto času. Prosíme o to ve jménu Ježíš. Amen.

Zatím co své hlavy ponecháváme skloněny – a doufám, že i naše srdce jsou pokořena – rád bych ti, můj drahý bratře, něco řekl. Ačkoliv jsi členem církve, doufám, že jsem tě tím, co jsem řekl, nezranil. Je to v pořádku patřit k církvi; to také máte být. Avšak, bratře, neuspokojuj se tím. Musíte být znovuzrozeni. ON to řekl jednomu teologovi: „Musíte se znovuzrodit.“

Nejste znovuzrozeni automaticky, protože věříte. Říká se sice: „Jste znovuzrozeni, jestliže uvěříte“, avšak v Bibli stojí, že i ďábel věří. To nepostačí, nýbrž je to prožitek.

Řeknete: „Vedl jsem dobrý život,“ To i apoštolé vedli, avšak znovuzrozeni byli teprve tehdy, až když přijali Ducha svatého. Nebyli dokonce ani obráceni, dokud nepřijali Ducha svatého. Víte, co se stalo v tu noc zrady. Krátce před tím, než byl Ježíš zrazen, řekl Šimonovi Petrovi: „A ty někdy obrátě se, potvrzuj bratří mých.“ Petr Ho již tři a půl roku následoval, vymítal ďábly, nemocné uzdravoval, evangelium kázal a přesto podle Slova nebyl obrácen.

Chcete, aby tento posel dnes večer přišel do vašeho srdce? Jestliže byste to skutečně chtěli, pak nezáleží na tom, co někdo jiný říká. Je to pravda, můj bratře, má sestro! Víte, zeje to pravda. Zdvihli byste tedy -zatím co každá hlava je skloněna a všechny oči zavřeny - svoji ruku ke Kristu? Ne ke mně, vždyť já jsem jen člověk. Řekněte: „Věřím tomu. Chtěl bych skutečně, aby přišel Kristus do mého srdce, ten pravý Kristus vánoc.“ Zdvihli byste, prosím, nyní své ruce? Bůh vám žehnej. To je dobré. Bůh žehnej i tebe. Bůh ti žehnej. Všude jsou zdvižené ruce.

Nechť se to stane, bratře. Nechť se to stane, sestro. Ať se tak stane, můj příteli. Buďte naplněni Duchem Božím. Co na tom, co říkají jiní? Myslete na to: jedná se o váš život! Zítra ráno už třeba nebudeme na zemi. Nemáme žádnou jistotu, kdy bude naše poslední vydechnutí. Možná, že toto je poslední vydechnutí. Vždyť je to jen milost Boží. K čemu vám to bude platné, že jste vedli dobrý život, když Ježíš pravil: „Nenarodili se kdo znovu, nemůž viděti království Božího.“

Neznám ty formulace, co má být znovuzrození, avšak podívejme se do Bible, co se tam stalo, když byli znovuzrozeni. Petr byl věřící, apoštolové byli věřící, ale nebyli znovuzrozeni, dokud na ně o letnicích nepřišel Duch svatý. Lidé se divili, co se stalo. Tu odpověděl Petr a ti ostatní: „Muži Izraelští, slyšte slova tato: Ježíše toho Nazaretského, muže od Boha zveličeného mezi námi mocmi a zázraky a znameními, kteréž činil skrze něho Bůh uprostřed vás, jakož i sami víte, toho vydaného z uložené rady a předzvědění Božího vzavše, a skrze ruce nešlechetných ukřižovavše, zabili jste. Jehož Bůh vzkřísil... Jehož my všichni svědkové jsme! ...

38

a vzav zaslíbení Ducha svatého od Otce, vylil to, což nyní vy vidíte a slyšíte.“ Bylo to podle Písma.

Když to uslyšeli, prošlo jim to jako bodnutí srdcem a zeptali se: „Což máme činiti, muži bratří?“

I 'etr jim odpovéděl: „Pokání čiňte!“

Nyní k vám, moji katoličtí přátelé. Víím o čtyřech nebo pěti, kteří tu jsou. Měl jsem o tom diskusi s vaším knězem. Možná, že to nebyl *váš* kurz, ale nějaký katolický kněz. Pravit: „Ježíš přece dal církvi moc, aby odpouště-la hřích: „Kterýmžkoli odpustili byste hřích, odpouštějíť se jim; kterýmž-ko-li zadrželi byste, zadržánif jsou/“ To je správné, ale dbejme toho, jak On to činil, jak prováděli apoštolově Jeho příkaz. Jistě ne tak, jak to činí knězi dnes.

(!o učinil ten první „kněz“ – chceme-li tak Petra označit-, který pře-ce měl klíče k nebeskému království? Co řekl, jak by se to mělo dít? IvVM „Tu-kam čiňte, a pokřti se každý z vás ve jménu Ježíše Krista na odpuštění hříchů, a přijmete dar Ducha svatého. Vám zajisté zaslíbení (o n vědci a dětem vašim, i všechněm, kteříž daleko jsou, kterýchžkoli povolní by Pán Bůhnáš.“ Jestliže stále ještě Bůh volá, můžete i vy udělat Unito prožitek, když uposlechnete téhož pokynu. Jestliže tomu toto poHluchačstvo věří, pak řekněte se skloněnými hlavami „Amen“. Potom vftechno, co lomu ne-odpovídá, je v protikladu vůči Slovu a nesouhlasí h I 'astýřom.

Tane Ježíši, oni jsou nyní v Tvých rukou. Modlím se, aby se dnes večer otevřelo každé srdce, které ještě nepřijalo Krista, Mesiáše. Kristus jo 1 o Slovo, to pomazané, oznámené Slovo. Nechť jsou nyní otevřena srdce (ech, kteří dosud nepřijali Ježíše, ten skutečný vánoční dárek, ten pravý a jediný vánoční dárek, který Bůh dal světu. Skrže pastýře dal světu oznámit, že Jeho Beránek přišel jako smíření za hřích. Je-li nějaké srdce otevře-no, Pane, tedy vlož to dnešní Slovo Mesiáše dovnitř. Poroučím Ti je ve jménu Ježíše Krista, Tvého Syna. Amen.

Milujete Ho? Věříte Mu? „Hleďte nejprve království nebeské a spravedl-nosti jeho, a ostatní bude vám přidáno.“

Přátelé, než nyní skončíme, rád bych ještě něco řekl. Lidé mě tak často ne-chápu. Mám poselství od Boha a toto poselství musím bez ohledu na to přinášet. Víím, že bude neporozuměno. Kdyby tomu tak nebylo, pak by to nebylo Boží poselství; nemohlo by jím být. Existuje dnes příliš mnoho po-chybností na to, aby mu nebylo porozuměno. Věřím, že Bůh má lidi

39

v každé denominaci a organizaci na světě. Nejsem přece proti svým bra-třím. Když jsem před třemi roky přišel sem do Tucsonu a s vámi kazateli

měl u bratra Gilmore shromáždění, byla položena otázka, zda jsem přišel, abych založil církev.

Odpověděl jsem: „Ne, přišel jsem sem, abych vám pomohl.“ Avšak během těch necelých tří let mě o to ještě nikdo neprosil. Přesto to zůstává tak, že jsem zde, abych vám pomohl. Jsem tady, abych se sjednotil s vámi, ne s vašimi organizacemi, nýbrž s vámi na základě Slova Božího, abychom ruku v ruce a srdce v srdci kázali evangelium každé ztracené duši a všem potřebným, které náš hlas dostihl.

Stavím se dnes večer celým svým srdcem a se vším, co ve mně je, Bohu k dispozici. Nemám toho mnoho, co bych nabídl. Nemohu ani kadidlo ani mirhu, ani zlato přinášet, protože je nemám. Avšak všechno, co mám, tento život, který mi Bůh daroval, zasvěcuji Jemu dnes večer úplně nanovo. Dávám Mu k dispozici své srdce jako jesle pro Jeho Slovo a slibuji Mu, že Slovu zůstanu tak věrný, jak jen mohu, ponechá-li mě ještě další rok na živu, a že v něm budu všechno kázat a věřit. Pomož mi při tom, ó Bože. Učiníte to také?

Přijmi nás, Pane. Přijímáme Tvůj vánoční dar, Mesiáše, to pomazané Slovo, které nám ohlašuje Tvoji přítomnost v našem středu, Pane, úplně jedno, k jaké konfesi nebo k jaké denominaci náležíme. Nacházíme se dnes ve světě, který jde vstříc zániku. Avšak vyvýšený Mesiáš stojí tu a dává nám vstříc Své ruce — Ježíš Kristus, tentýž, včera, dnes i na věky. ON předpověděl, že se církevní svět v těchto posledních dnech bude tak organizovat, až dosáhne laodicejského stavu. Pane, vidíme to dnes.

Co můžeme učinit, drahý Bože? Co mohu učinit? Pomož mi i ostatním pastýřům na celém světě, pastýřům Slova, abychom je i v příštím roce zvěstovali. Pomož nám, Pane, za to se modlíme. Daruj nám Svoji lásku, Svého Ducha a Své světlo. Zasvěcujeme se Ti dnes večer, stavíme se k Tvému Slovu a k Tvému volání. Ve jménu Ježíše Krista přijímáme Tvůj vánoční dar, Slovo Boží, které se v nás stává tělem. Amen.

Mám rád duchovní písně. Pavel řekl v Bibli: „Zpívám v Duchu, a káži v Duchu. Všechno, co činím, to činím ve jménu Ježíše Krista.“ Toto bylo jistě velmi namáhavé pro vás. Vážím si vás. Přinesl jsem poselství. Mnohdy bych je nejraději vůbec ani nevyslovil. Je to však mou povinností, bratři. Kdybych to neučinil, byl bych pokrytec. Kdybych to neučinil, dopustil bych se zrady na svém vlastním svědomí a na své víře ve Slovo

40

Boží. Musím to činit, ne abych byl jiný, nýbrž abych zůstal věrný svému povolání. Chtěl bych vám všem pomoci a učinit všechno, co jen mohu.

Zazpívejme nyní jednu z nejmocnějších písní všech časů. Miluji ji tak velice. Jmenuje se „Miluji Její“. Víte, já věřím, že kdybychom Její všichni skutečně milovali, pak bychom činili to, co nám nařídil. „Jak Mne můžete nazývat Pánem, jestliže nekonáte, co jsem vám přikázal?“

Chcete poslouchat raději nějakého najatého pastýře, který vám říká: „Zapište své jméno do knihy, přistupte k nám, účastněte se Večeře a odříkejte to, potom to bude v pořádku“, přesto, že ten velký Pastýř přece sám řekl: „Nenarodí-li se kdo znovu, nemůž viděti království Božího.“

Pohled'te na učené teology oné doby, jak byli vzdělaní, jak svatí, jak čistý život vedli. S životem, jaký oni vedli, nelze dnes nic srovnat. Avšak, jak je ten velký Pastýř nazval? Řekl: „Vy z otce ďábla jste!“ Uznávali Slovo, ale Slovo jiného času, ne to Slovo *oněch* dnů.

Bylo dobré, že uznávali Slovo pro čas Noe, ale týkalo se doby Noého. V čase Mojžíše již nebylo působivé. Doba Kristova neměla již nic společného s dobou Mojžíše; doba Lutherova již neodpovídala době Wesleye; rovněž doba Wesleye už neodpovídala době letničních. Letniční udělali to stejné, jako všichni ostatní. K čemu jsou mi platné uplynulé časy? Na to se vás táži.

Co je, jestliže vyrazí zelený list, pšeničné stéblo? Ježíš řekl: „Zrno pšeničné padnouc v zemi, neumře-li, onoť samo zůstane...“ Co se stane, když zrno pšeničné padne do země? To první, co se objeví, je malý list. Není pšeničnému zrnu vůbec podobný. Pozorujte přírodu. Nevypadá jako zrno, které bylo zaseto, ale má život pšeničného zrna v sobě.

Onen nevěrec, který napsal známou knihu „Mlčící Bůh“, v ní řekl: „Jak by mohl existovat nějaký Bůh, který mohl rozdělit Rudé moře, jestliže během tisíce let středověku přihlížel, jak malé děti byly předhazovány lvům, jak lidé byli křižováni a zabíjeni v arénách, aniž by byl otevřel Svá ústa!“ Hled'te, Slovo je zjevení.

Když se objevila pravá pšenice na počátku, neodpovídalo to obrazu Božímu. Konečně se objevilo Pšeničné zrno, skutečný Obraz Boží, dokonale zrcadlící Jeho celé Slovo. O letnicích Mu dal Bůh nevěstu. Tato nevěsta padla během středověku do země, jako před tím pravé zrno pšeničné. Proč to nemohlo nic způsobit? Protože leželo v zemi. Muselo nejdříve zetlít, aby mohl vzejít nový život.

41

Avšak jednoho dne vystoupil mladý kněz jménem Martin Luther. Objevil se s tím jedním slovem pravdy: „Spravedlivý z víry živ bude.“ Byl to lístek. Následoval jiný: Zwingli. Potom přišli Calvin, Knox a jiní.

Ze stébla vyrostl klas. Vypadalo to již skoro jako zrno, které padlo do země, přesto to stále ještě nebylo ono. Konečně vystoupil Wesley. Z toho vyšla methodistická církev a z toho opět Nazaréni, Spojená církev bratrská, atd. Co se stalo potom? Stále více to dostávalo podobu, vypadalo to již jako pravé pšeničné zrno: letniční.

Dejte pozor, co Ježíš v Mat. 24, 24 pravil: V posledních dnech budou oba duchové tak úzce u sebe, že by dokonce vyvolení byli svedeni, kdyby to bylo možné. Každý, kdo pěstuje pšenici, ví, že pleva vypadá jako pšeničné zrno. Když ji ale vezmeme do ruky a otevřeme, není ještě pšeničné zrno uvnitř. Je to jen slupka. Pod mikroskopem můžete docela hluboko uvnitř spatřit malé zrníčko, z něhož se utvoří pšeničné zrno. Jaký má slupka úkol? Ona chrání pšeničné zrno. Horké slunce by je spálilo. Chrání pšeničné zrno, dokud není zralé. Jakmile uzraje, slupka se ztrácí. Všimli jste si již, že každé zrno, které se objeví, je právě takové, jako to, které bylo zaseto do země?

Po Lutherově probuzení vznikla organizace. Po probuzení Wesleye vznikla organizace. Po Johnu Smithovi, Alexandru Campbellovi a všech ostatních vznikly organizace. Letniční probuzení vypadalo jako to pravé, stalo se ale rovněž organizací. Co se tím stalo? Stáhli se zpět.

Máme již patnáct let probuzení. Něco takového v celé historii není známé. Všimněte si, v těchto patnácti letech zasáhlo toto probuzení celý svět, a ani jedna organizace z toho nevznikla. Kde by měla být? Začalo Hnutí pozdního deště, ale ihned ztroskotalo. Nevyšla z toho žádná organizace. Proč? Protože je to samo pšeničné zrno. Nemůže již nic přijít. Slupka se ztrácí. Není již žádná spolupráce; nejsme vítáni. Proč? Musí to tak být.

K čemu tuje církev? Aby byla nesena. Kdo by byl na tom spolupůsobil? Kdo by byl z baptistů, presbyteriánů, luteránů podpořil kampaň s božským uzdravováním? Co se stane, když se vynoří pravda? Život opouští slupku – ne opačně – a vchází dovnitř do zrna – ten skutečný, pravý život. Organizace zůstává stát a umírá, jak tomu bylo v každém věku. Totéž se děje nyní. Před padesáti lety jste vyšli ven a potom jste tam opět vešli! Avšak pravý život jde do pšeničného zrna. Jsme v konečném čase, bratří.

42

Proč se stáhli zpět? Aby zrno mohlo zrát na slunci, až by bylo do zlatová zralé pro Mistra. Proč se stáhli zpět? Je to bolestné a k pláči, že nezůstali na slunci, až by je Syn dovedl k zralosti – k pravému, plnému evangeliu, aby se naplnilo všechno, co Ježíš Kristus v Bibli zaslíbil. Mezi těmi všemi lidmi se vytváří tělo. Nebudou již existovat žádné další organizace. Všech-

no jde k bohaté Laodiceji. Z čeho nabyly organizace svůj blahobyť? Skrze milióny dolarů a milióny duší.

Proč přišel Pastýř? Aby Svě bratry osvobodil z otroctví. Nic víc již nevím. Nechť je Bůh s námi a pomůže nám. Zkoumejte ve Slově. Prozkoumejte Písmo, v němž se domníváme mít věčný život. Ono to je, které vydává svědectví o pravdě. Bůh přidělil každému období Svě Slovo.

Co řekl Ježíš, když přišel? Řekl lidem: „Běda vám,... že jste se připodobnili hrobům zbíleným... vzděláváte hroby proroků, a vaši otcové je tam dostali... jste synové těch, kteříž proroky zabíjeli. I vy naplňte míru otců svých.“ Je to stále to stejné, moji bratří.

Až Ježíš, ten velký Pastýř ovcí, jednoho dne přijde, pak přijde, aby vykoupil ty, kteří od letnic až po Éuthera a ve všech časových obdobích přijali světlo a byli jeho nositeli. Nešlo o to, přijmout nositele, nýbrž to světlo a vyjít ven. Jsem tak rád, že vím, že On opět přijde. Ó, patřili byste k Jeho skupině? Náleželi byste k ní? Existuje jen jedna možnost, jak toho dosáhnout: ne tím, že přistoupíme k nějaké církvi, nýbrž tím, že jsme do Něho narozeni. „Všichni které Mi Otec dal, přijdou ke Mně. Nikdo nemůže přijít ke Mně, nepotáhne-li ho Otec.“ Všechno, co musíte učinit, je přijmout to. Ten jediný dar vánoční, který znám, je Boží dar, který dal světu: Jeho jednorozený Syn. ON je tentýž, včera dnes i na věky – to Slovo. Věřte Mu dnes. Věřte úplně Bibli.

Během sedmi církevních věků existovalo sedm skrytých tajemství. Píši o tom právě knihu. Jeden velký teolog mi nedávno řekl: „Bratře Branhamo, víš co? Věřím, že ti Pán zjeví, co máme udělat jako příští věc. Bude to velké tajemství, které je skryto za Pečetěmi.“ Vidíte, jak se vás satan snaží odvrátit od cesty?

Odpověděl jsem: „Ne, to není ono, bratře.“

Mínil: „Bude to něco, co vůbec nestojí psáno ve Slově.“

Odpověděl jsem: „Ne, ne. Zapoměl jsi, že nesmí být žádné slovo přidáno nebo odňato.“ Hleďte, je to v něm již obsaženo; reformátoři to jen nepoznali. Nežili dost dlouho na to, aby to uviděli.

Věky již uplynuly – nacházíme se uprostřed toho laodicejského. Mysle-

43

te na to, v laodicejském církevním věku se On nacházel mimo církev a klepal, aby opět mohl vejít dovnitř: Eva svého Adama dostala ven. Bůh nám pomoz. Chceme vyjít před tábor, abychom Jej našli. Pojdme, abychom s

Ním trpěli před branami. Mějme účast na Jeho smrti, Jeho pohřbu i Jeho vzkříšení, neboť On je tentýž, včera, dnes i na věky.

Zazpíváme ještě jednu píseň, dříve než odtud odejdeme. Chcete? „Miluji Jež“. Prosím, udala bys nám tón, sestro? Kolik z vás zná tuto starou píseň? Jestliže jste se někdy zúčastnili shromáždění, pak víte, že ji miluji.

Zavřeme oči a mysleme na Jehovu. Nikdo kromě Něho nebyl hoden ani schopen, aby to učinil. Sestoupil dolů, stal se malým dítětem. Vyrostl v jinocha. Potom se stal tesařem – řemeslníkem. Stal se Beránkem, Obětí. Vítězoslavně vstal – Jehova. Jako Mojžíš vytáhl svoji ruku ze záňadří, která ležela na jeho srdci, tak vytáhl Bůh Svoji ruku ze Svého záňadří: Své tajemství; Jeho Syna stihla nezhojitelná nemoc hřicha. Potom ji opět zastrčil do záňadří, vytáhl ji ven a podal ji mě a tobě: Ježíš Kristus, který je včera, dnes i na věky tentýž. Vzhlédněte nyní k Němu.

Miluji Jež, miluji Jež, drahého Beránka Božího, který mě vykoupil a umřel za mě na dřevě kříže.

Kolik z vás nyní ví, proč to museli být pastýři? Řekněte: „Amen“. Museli to být oni. Proč pastýři? Muselo to být. Podejte si nyní přes stůl ruce, zatím co budeme tento verš ještě několikrát zpívat. Dnes se zde nacházejí metodisté, baptisté, luteráni, presbyteriáni, katolíci a ještě jiní. Řekněte: „Spolupoutníče, raduji se, že dnes večer jsem s tebou zde.“ Řekněte něco jeden druhému, ku příkladu: „Bůh ti žehnej“, během toho, co si navzájem podáváme ruce. Zazpíváme ještě jednou.

Nyní zavřeme oči, své ruce zvedneme a zazpíváme Mu:

Miluji Jež, miluji Jež, drahého Beránka Božího, který mě vykoupil a umřel za mě

44

na dřevě kříže.

U Boha neexistují žádné formality, proto skloníme své hlavy a pobrukuje-me to jako děti. Jste přece dětmi Božími. Nestarejte se o to, co by si mohl svět myslet: vy se nyní koříte, vzýváte Krista. Skloňte své hlavy a pobrukuje-te tu melodii.

Necítíte se nyní úplně očištěni? Tak, jako by něco z vás smylo všech-nu pochybnost a celý svět? Pociťujete to také tak? Zvedněte svoji ruku. „Cítím se úplně očištěn. Cítím se jinak. Je to, jako kdybych byl jedl z Jeho rukou.“ Ten bratr to předtím nazval „pokrmem, pastýřským pokrmem, ovčím pokrmem“. To je to slovo.

Boží ovce se krmí Jeho pokrmem. „Člověk nežije jedině z chleba, ale z každého slova vycházejícího z úst Božích.“ Toto je ono: Bible, ožívujeme se každým slovem; nejen několika, nýbrž každým slovem, které se stalo. Neroznítí to ve vás lásku k Němu? Pomyslete jen, máme nyní věčný život! Syny Božími se teprve nestaneme, jsme jimi již *nyní*. Ne až později – nyní! V Kristu Ježíši jsme byli přesazeni do nebeského světa. Televize ukazuje, že existují v éteru vlny, které se pohybují kolem celé země a způsobují, že jsou opět jako osoby zviditelněny na obrazovce. Duch Boží bere mocné Slovo Boží a nechává zazářit Ježíše Krista jako toho stejného, včera, dnes i na věky před Jeho ovci v nebeských místech. Není On obdivuhodný? Předivný! Bůh vás žehnej.

Povstaňme na okamžik. Byl někdo určen pro závěrečnou modlitbu? I Přemýšlejte o tom, uctívejte Pána Ježíše během vánočního času. Vyzývejte I ó v síle Jeho vzkříšení. Jestliže bych vám, vašemu pastoru, vaší církvi nebo komukoliv mohl nějak posloužit, pak mi noc nebude nikdy příliš lomnou a déšť nikdy příliš silným.

Zde je přítomna jistá dáma. V jednom z uplynulých večerů jsem byl tak zaměstnán modlitbou za nemocné, když mě Billy zavolal z kanceláře. Jednalo se o jednu přes osmdesát let starou paní, která již nebyla při rozumu. Mínila, že bude mít dítě, atd. Byla úplně zmatena. Billy se mě zeptal: „Tatínku, můžeš přijít?“

Odpověděl jsem: „Právě teď to nejde, protože je tu tolik lidí. Nemohu prostě pryč.“

1 \>tom mínil: „Tatínku, můžeš se tedy alespoň pomodlit? Řeknu lidem, že se modlíš.“

()d pověděl jsem: „Ano.“ V témž okamžiku byla opět normální. Usnula

45

a probudila se opět normální. Potom snědla celou porci kuřete a chovala se dokonale normálně. Stála tu nedávno a vydávala svědectví.

Před chvílí jsem spatřil někde v budově bratra Macka. Je jeden ze zdejších pastýřů – velmi drahý bratr. Miluji bratra Macka již od doby, kdy jsem začal svoji službu.

Jednou jsem byl v Britské Kolumbii. Chci vám jen ukázat, že Bůh vždycky všechno správně řídí. Seděl jsem již na koni a chystal se vrátit do pouště, kde jsem přivedl skupinu Indiánů k Bohu. Všichni se obrátili a přijali Ježíše.

Jednomu indiánskému chlapci, který ztratil svého poníka, bylo skrze proctví dva roky předtím řečeno, kde ho nalezne, jak daleko to bude a kde bude stát. Jeho matka utrpěla infarkt a umírala. Byla uzdravena a zachráněna. Mladík tam šel a našel všechno tak, jak mu to bylo řečeno. Dostal opět svého koně.

Ani jediné slovo, které Pán vyslovil, nezuřstalo nenaplněné. Táži se vás všech: „Slyšel mě někdy jediný z vás říkat, že mi přikázal, co by se bylo právě tak nestalo?“ Jestliže to byla pravda, řekněte: „Amen.“ Ani jednou to nebylo převrácené.

Bratr Mack umíral a jeho žena zavolala Billyho resp. jeho ženu a ptala se, kde jsem. Jeho žena je skutečně milá dáma. Moje snacha řekla: „Je nahoře v Britské Kolumbii na honu.“

Onoho rána jsem z nějakého důvodu nemohl na koni vyjet. Billy potom řekl: „Ještě jednou zavolám domů.“ Šel na poštu, aby telefonoval. Hned nato přicválal a řekl: „Bratr Mack umírá a volá tě.“ Indiánský mladík, kterému patřil ten pony, byl u toho.

Přijel jsem do lesa, sestoupil a poklekl. Modlil jsem se: „Drahý Bože, asi tři tisíce mil daleko odtud, v slunném státě Arizona, v Tucsonu, umírá můj bratr. Pomůžeš mu?“

Tu mi něco řeklo: „Všechno je dobré.“

Když jsem před několika dny přišel k bratru Mackovi, abych s ním hovořil, zeptal jsem se ho, v které hodině se to stalo. Bylo to přesně v tu hodinu, kdy jsme šli k modlitbě!

Není On předivný? ON je tentýž, včera, dnes i na věky. Jsem tak rád, že vím, že žiji v přítomnosti Krále.

Chceme nyní sklonit hlavy. Je zde jeden drahý bratr, misionář a můj přítel. Je členem Assemblies of God, skutečně milý bratr. Nazývám ho „Creeche“. Podal zprávu o tak dobrých věcech. Říkám ti prostě „bratr Creeche“. Nevím, co bych jinak měl říci. Jsi můj bratr a spoluslužebník v utrpeních Ježíše Krista tohoto posledního času. Nechť tě Bůh požehná. Myslím, že bratr Tony říkal, že řekneš závěrečnou modlitbu. Skloníme nyní své hlavy. Pojd', prosím.